

บทนำ

หรือสวรรค์ไม่มีอยู่จริง และเป็นนางเองที่ไร้वासนา

นางคือบุตรีที่เกิดจากธูหยินของราชครูอันดับหนึ่ง ทั้งยังรั้งตำแหน่ง ว่าที่ชายาเอกขององค์ชายสาม ด้วยมีมารดาเป็นถึงอดีตโคมสะคราญ ทั้งบิดา ยังเป็นถึงราชครูหน้าหยก นางจึงได้ความมั่งคั่งจากทั้งสองคน แม้จะมีวัยเพียงสิบสองปี แต่ทั้งงดงามหมดจด ความสามารถก็ไม่น้อยหน้า ไม่ว่าจะเป็นเพลง พิณ หมาก วาดภาพ ปักผ้า หรือแม้กระทั่งความคิดอ่านของนาง ล้วนแล้วแต่เหนือล้ำกว่าผู้ใด

แต่แล้ววันหนึ่งทุกสิ่งก็พลิกผัน มารดาตายจาก ยังไม่ทันครบร้อยวัน บิดาที่รักมารดายิ่งนักก็พลันแต่งธูหยินใหม่ ทั้งยังบอกกล่าวผู้คนว่าจวนราชครู ไม่อาจขาดผู้ดูแลความสงบได้ แม้ว่าธูหยินคนใหม่จะมีลูกติดหนึ่งชายหนึ่งหญิง แต่บิดาก็หาได้รังเกียจไม่ ยังเรียกทั้งสองว่าลูกอย่างเต็มปากเต็มคำ

ทว่าทั้งสองคนช่างมีใบหน้าคล้ายคลึงกับบิดาของนางนัก ต่อให้เป็นคนโง่มกก็ย่อมมองนัยเหล่านี้ออก ว่าทั้งสองหาได้เป็นเพียงลูกติดของธูหยินคนใหม่ไม่ แท้จริงแล้วพวกเขาล้วนเป็นบุตรที่เกิดจากการลักลอบมีสัมพันธ์ฉันชู้สาวของบิดากับธูหยินผู้นั้น

ด้วยอายุของผู้เป็นพี่ชายที่มากกว่านางถึงสองปี ส่วนผู้เป็นน้องสาวก็

มีอายุน้อยกว่านางหนึ่งปี แสดงว่าบิดาที่ผู้คนเคารพยกย่องกับสุหยินผู้นี้
ลักลอบมีสัมพันธ์ฉันชู้สาวกันมานานหลายปี ก่อนที่จะแต่งงานกับมารดาของ
นางด้วยซ้ำ

น่าขันนัก นี่หรือคือตัวตนที่แท้จริงของราชครูที่ผู้คนยกย่อง หากจะ
กล่าวว่ามารดาของนางมาทีหลัง แล้วเหตุใดบิดาของนางจึงจัดงานแต่งงานให้
มารดาของนางเสียใหญ่โต หรือเป็นเพราะสมรสพระราชทาน?

แต่ถ้าเป็นเช่นนั้น โฉนบบิดาของนางถึงไม่บอกความจริงว่าตนมีลูกเมีย
อยู่แล้ว เหตุใดจึงปล่อยให้ภรรยาคนแรกต้องลำบากลำบนถึงเพียงนั้น

กระนั้นนางก็ไม่ได้แสดงท่าทีอันใด ยังคงใช้ชีวิตอยู่ในเรือนไม่ยุ่งวุ่นวาย
กับผู้ใด เผื่อวันแต่งให้องค์ชายสามอย่างสงบ ต่างคนต่างอยู่ดูจู้จี้บ่นไม่ยุ่ง
น้ำคลอง

ทว่าอีกฝ่ายไม่คิดเช่นเดียวกับนาง น้องสาวต่างมารดากลับพยายาม
เข้ามาชิดใกล้ นางมองออกว่ามีความนัยซ่อนเร้นจึงมีคิดข้องเกี่ยว แต่กระนั้น
ก็ยังมีข่าวลือว่านางรังเกียจน้องสาวต่างมารดา จนสุดท้ายนางก็ถูกบิดาต่อว่า
หลับตาเดาได้เลยว่าตาซึ่งในใจบิดานั้นลำเอียงนัก นางจึงได้แต่เงียบแล้วก็
อดทน แม้จะรู้ว่าตนมิใช่คนอดทนเก่งถึงปานนั้น ทว่านางก็ยังอดทนอย่าง
สงบ

วันปักปิ่นของนางที่มีอายุครบสิบห้าปีเพิ่งผ่านพ้นไปได้ไม่นาน นางก็เข้า
พิธีหมั้นหมายกับองค์ชายสามอย่างยิ่งใหญ่ บรรดาครอบครัวไปด้วยความ
ชื่นมื่น ใบหน้าของทุกคนรวมทั้งนางประดับด้วยรอยยิ้ม หลังจากวันนั้นนางก็
นับวันรอออกเรือนอย่างใจจดจ่อ

แต่แล้วโลกของนางก็พลิกผันอีกครั้ง เมื่อวันปักปิ่นของน้องสาวต่าง
มารดามาถึง องค์ชายสามได้มอบปิ่นให้นางเองกับมือ ครานั้นนางไม่คิดว่าจะ
มีความนัย ทว่า...ยามที่ในเมืองจัดงานเลี้ยงฉลองวันขึ้นปีใหม่ของนางออกไป
เดินเล่นกับสาวใช้ จึงได้พบภาพบาดตาบาดใจ

ภาพว่าที่สามีกับน้องสาวต่างมารดาเดินกุมมือกันบนถนนประหนึ่งคู่รัก

แม่ทั้งสองจะสวมหน้ากากปกปิดใบหน้า แต่ใช้นางจะจำว่าที่สามีและน้องสาวผู้ชอบมานอนเวียนอยู่ใกล้ๆ นางไม่ได้

นั่นเป็นครั้งแรกที่ความอดทนของนางขาดสะบั้น หัวใจของนางเจ็บปวดรวดร้าวจนไม่อาจข่มกลั้นได้ นางจึงปรี่เข้าไปกระซกทั้งสองออกจากกัน หมายถึงจะพาฝ่ามือใส่ใบหน้าสตรีแพศยาผู้นั้นเพื่อบรรเทาโทสะในใจ ทว่าองค์ชายสามกลับขวางนางไว้ ทำทางที่ต้องการปกป้องและห่วงเห่นของเขาดุจมิดไว้คมที่ฉีกกระซกหัวใจนาง

ตั้งแต่นางรู้ว่าต้องแต่งให้องค์ชายสาม นางก็พยายามทำตัวให้เหมาะสมฝึกฝนศิลปะนานาประการ ทั้งยังความรู้หลายสิ่งเพื่อจะได้เป็นชายาที่สมเกียรติ

ไม่ว่าจะเป็นรูปโฉม กิริยา หรือแม้กระทั่งความสามารถ นางล้วนเหนือกว่า แต่เหตุใดเล่า...สตรีแพศยาผู้นี้ถึงได้กล้ามาแย่งชิงกับนาง

หากถามว่ารักหรือไม่ นางย่อมรัก

ถ้าไม่รัก...มีหรือจะวาดหวังแต่งให้เขาด้วยใจจดจ่อถึงเพียงนี้

ถ้าไม่รัก...มีหรือจะอดกลั้นทำตัวเป็นสตรีดีงามได้ถึงเพียงนี้

น้ำตาของนางไหลรินเป็นสาย แผนการร้ายมากมายถูกหยิบขึ้นมาใช้อย่างบ้าคลั่ง ไม่ว่านางจะทำสิ่งใดล้วนแต่ถูกขัดขวางและถูกเปิดโปง ก้าวไปทางใดก็ติดขัดไปเสียสิ้น

สุดท้ายกลายเป็นนางที่ทำตัวร้ายกาจจนถูกผู้คนตราหน้า ชื่อเสียงฉาวโฉ่จนถูกถอนหมั้น ทั้งยังถูกเนรเทศไม่ให้กลับเข้ามาในเมืองหลวงอีกชั่วชีวิต ส่วนสตรีแพศยากลับได้รับการปกป้องอยู่ในอ้อมอกของบุรุษที่นางหมายจะฝากชีวิตและฝังหัวใจ ได้ร่วมหอลงโรงจนลมหายใจสุดท้าย

นางทำผิดอันใดหรือ

ตั้งแต่ต้นจนจบล้วนเป็นนางที่อดทนเหนือผู้ใด

ตั้งแต่ต้นจนจบเป็นนางที่ถูกทำร้ายก่อนมีใช้หรือ

โชนท้ายที่สุดนางจึงกลายเป็นบุคคลร้ายกาจที่ผู้คนแสนเกลียดชังไปได้เล่า

สวรรค์! หากท่านจะเมตตาเอ็นดูคนผู้หนึ่งมากมายปานนั้น เหตุใดต้อง
โหดร้ายกับอีกผู้หนึ่งปานนี้ด้วย

หรือสวรรค์ไม่มีอยู่จริง และเป็นนางเองที่ไร้ศาสนา...

อยู่ดีๆ ก็มาอยู่ในร่างของนางร้ายผู้น่าสยส!

เธอคือผู้หญิงธรรมดาที่ใช้ชีวิตแต่ละวันแบบวนลูป เข้างานแปดโมงเช้า เลิกงานห้าโมงเย็น วันหยุดก็หมดไปกับการนอนกลิ้งอยู่บ้านพร้อมด้วยเสบียงซึ่งเป็นพวกขนมขบเคี้ยว...แล้วก็นินยา

วันนี้ก็เป็นเหมือนวันหยุดเมื่อสัปดาห์ก่อน ที่เธอฝังตัวเองอยู่บนเตียงพร้อมกับเสพนินยาโดยมีขนมวางอยู่ข้างๆ *ด้ายแดงลิขิตรัก* ในมือของเธอนี้เป็นนินยาจีนโบราณชื่อดังที่ผู้แต่งอัปโหลดในเว็บไซต์แล้วได้ตีพิมพ์เป็นเล่ม มีเนื้อหาเกี่ยวกับการชิงรักหักสวาทและหนทางสู่อำนาจของเหล่าเชื้อพระวงศ์ ซึ่งเนื้อหาโดยรวมก็น่าสนุกสมกับเป็นนินยาชื่อดัง เพียงแต่มีเนื้อหาบางจุดที่ทำให้เธอไม่สบายอารมณ์อยู่บ้าง

ก็จริงอยู่ที่แม่ของนางเอกยอมตกระกำลำบาก ไม่ขัดขวางหนทางการเป็นราชครูอันแสนสดใสของสามี ยอมเห็นสามีแต่งงานกับหญิงอื่น ทอดทิ้งตนและลูกทั้งสองคนให้ใช้ชีวิตเพียงลำพัง จนเมื่อหญิงผู้นั้นตาย สามีถึงได้รับเข้าไปอยู่ในจวน ครองรักกันอย่างมีความสุข ใครจะว่าอย่างไรเธอไม่รู้ แต่เธอมองว่าราชครูนั้นไม่มีความรับผิดชอบ

ในเมื่อมีลูกเมียอยู่แล้ว ทำไมถึงยอมแต่งงานกับผู้หญิงคนอื่น ถ้าจะ

บอกว่าข้าราชการของฮ่องเต้ไม่ได้ แล้วทำไมไม่บอกไปว่ามีลูกเมียแล้ว คือ...ถ้ามีลูกเมียแล้ว ใครจะไปออกราชโองการให้แต่งงานกับผู้หญิงอีกคน อันที่จริง ถ้าราชครูปาวประกาศว่าตนมีลูกเมียอยู่แล้ว ไม่อาจแต่งงานได้ นั่นจะไม่ทำให้เขาเป็นที่ชื่นชมมากกว่าหรือ

อีกทั้งเธอยังชอบนางร้ายมากกว่านางเอก ก็ดูนางเอกสิ แคมีความใสซื่อ โปะๆ เป็นๆ ก็ได้ใจพระเอก ขณะที่นางร้าย ทั้งสวยกว่า เก่งกว่า และยังเป็นคู่หมั้น แต่กลับต้องผิดหวัง

ถึงจะบอกว่านางร้ายทำตัวร้ายกาจ คอยขัดขวางนางเอก ทั้งยังกลั่นแกล้งนางเอกสารพัด แต่นางก็มีสิทธิ์ ในเมื่อผู้ชายคนนั้นเป็นคู่หมั้นของนาง เป็นว่าที่สามี และยังเป็นแรงบันดาลใจที่ทำให้นางเป็นสตรีที่ดีพร้อม แล้วนางเอกกลับมาแย่งเขาไปเสียเฉยๆ ถ้าเป็นเธอ เธอก็เดือดนะ

แล้วแผนการของนางร้ายก็ใช้ว่าจะสำเร็จ ถึงจะบอกว่าสองสาวใช้ประจำตัวนางร้ายเป็นคนดี คอยบอกข่าวและหาทางช่วยเหลือนางเอก จนวางแผนตลบหลังได้ตลอด แต่ในมุมมองของเธอ สาวใช้สองคนนั้นสมควรตาย พวกนกสองหัว ขี้สองเจ้า บ่าวสองนาย...สมควรตายที่สุด!

ในเมื่อเป็นสาวใช้ที่รับใช้นางร้าย ก็ควรจะซื่อสัตย์ต่อนาย พอรู้ว่านายทำเรื่องผิด ทำไมไม่กล่าวตักเตือนล่ะ จะบอกว่านางร้ายเอาแต่ใจไม่ยอมฟังก็ไม่ใช้ เพราะนางร้ายเอ็นดูสาวใช้ทั้งสองคนจะตาย ถ้ากล่าวเตือนนายก็คงจะฟัง หรือไม่ก็รอให้นายใจเย็นแล้วค่อยเตือนก็ได้เน้นา ไม่เห็นต้องเอาเข้าไปบอกนางเอกเลย

ส่วนพระเอกและตัวละครชายในเรื่องที่หลงชอบนางเอกจนโงหัวไม่ขึ้น ยิ่งทำให้เธอต้องทำปากเบ่ในใจ นางเอกสวยสู้นางร้ายก็ไม่ได้ เก่งสู้นางร้ายก็ไม่ได้ แต่ทำไมถึงชอบกันจัง

ถ้าจะบอกว่านางเอกใสซื่อ จริงใจ เปิดเผย ชอบช่วยเหลือคนอื่น จิตใจดีงาม และเห็นความอยู่ดีธรรมไม่ได้ต้องเข้าไปยุ่ง อืม...นะ นี่ก็เป็นลักษณะผู้หญิงดีงามในอุดมคติของผู้คนทั่วไป แต่ผู้หญิงดีงามที่ไหนจะปล่อยตัว

ปล่อยให้กับว่าที่สามีของพี่สาวกัน ถึงจะเป็นพี่สาวต่างมารดา ก็เถอะ

ลักษณะนิสัยของนางเอกขัดแย้งไปมา จนเธอเผลอคิดว่านางเอกอาจจะเสแสร้งแกล้งทำว่าเป็นคนแสนดีก็ได้ เธอคิดไปคิดมาก็รู้สึกที่ตัวเองช่างเพื่อเจ้าจริงๆ

อันที่จริงถึงนางร้ายจะไม่ได้ใส่ชื่อหรือแสนดี แต่ก็จริงใจ ชอบช่วยเหลือผู้อื่นเหมือนกัน ก็ดูสิ ขณะที่ตัวเองถูกเนรเทศยังอุตส่าห์ขับไล่สาวใช้ทั้งสองไป เพราะไม่อยากให้ทั้งคู่ไปลำบากด้วย แล้วอย่างตอนที่นางเอกสะเทลไปยุ่งเรื่องชาวบ้านจนถูกตามล่า ไม่ใช่นางร้ายหรือที่ยื่นมือเข้าไปช่วยไกลเกลี่ย ถึงจะช่วยแบบจิกกัด แต่นางเอกก็สมควรโดนนี่นา ก่อเรื่องจนุ่นวายแล้วยังไม่สำนึก ยังมาหาว่านางร้ายซ้ำเติมจนต้องไปฟ้องพ่ออีก

อืม! ยิ่งคิดก็ยิ่งหงุดหงิด ไม่สบอารมณ์มากๆ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังฝืนอ่านจนถึงตอนที่องค์ชายสามได้ครองบัลลังก์ แล้วแต่งตั้งนางเอกเป็นของเฮาซึ่งเป็นตอนจบของเรื่อง สุดท้ายเธอก็ได้แต่สายหน้าเพราะรู้สึกเสียตายนินิดหน่อย

ถึงจะรู้ว่าไม่ควรหาเหตุผลอะไรกับนิยายก็เถอะ แต่คืออย่างน้อยก็ควรจะทำให้คนอ่านคล้อยตามบ้างสิ รู้ทั้งรู้ว่านิยายแนวนี้ส่วนไหนที่มองข้ามได้ ก็ควรมองข้าม เพราะอย่างไรก็เป็นนิยายที่ผู้เขียนแต่งเพื่อความสนุก ส่วนคนอ่านก็อ่านเพื่อความมัน แต่เธอดันมีอารมณ์ร่วมจนหัวร้อนเสียได้

เธอคิดแล้วก็ผุดลุกขึ้นจากเตียงที่นอนเอกเขนกมาตั้งแต่เที่ยง หมายถึงจะเข้าห้องน้ำเพื่อทำธุระส่วนตัว ทว่าก้าวเท้าไปไม่ถึงสองก้าวก็สะดุดขาตัวเองจนล้ม

อืม ไม่เป็นไรมากหรอก

แต่หลังจากนั้น...โลกทั้งใบก็ดับวูบไปเท่านั้นเอง

ไม่รู้ว่าหมดสติไปนานเท่าไร แต่ตอนนี้เธอตื่นแล้ว ร่างกายของเธอไม่มีส่วนไหนเจ็บปวด สงสัยตอนล้มคงไม่ได้กระแทกแรงมาก แต่จะว่าไม่

เจ็บปวดก็ไม่เชิง เพราะเธอรู้สึกปวดตาก็เล็กน้อยเลยยังไม่ได้ลืมตา ความรู้สึกเหมือนว่าก่อนจะนอนเธอร้องไห้อย่างหนัก ตื่นมาเลยตาบวม เธอไม่รู้หรือว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้ แต่อาจจะเพราะเธอเมาซี้ตา

เธอค่อยๆ หยิตา ไหนๆ ก็ตื่นแล้ว ถ้าอย่างนั้นก็ลุกขึ้นดีกว่า หมดสติตั้งแต่เที่ยง ข้าวก็ยังไม่ไดกิน ตอนนี้อย่างไรก็ไม่รู้แล้ว ถ้ายิ่งขึ้นนอนต่อ น่าย่อยคงได้กักระเพาะเธอทะเลาะแน่ แต่ทันทีที่ภาพรอบกายอันไม่คุ้นเคยปรากฏแก่สายตา เธอก็พลันหลับตาลง ก่อนจะทำหน้าว้าวุ่นหวาด หรือเมื่อก็เธอตาฝาด?

พลองลืมตาอีกครั้ง สิ่งปรากฏในสายตาก็ยังคงแปลกตาเหมือนเดิม เธอเลยหลับตาลงอีก เอ...หรือว่ากำลังฝัน?

ฝันหรือ เธอหยิกแก้มตัวเองเบาๆ ก็พบว่ามันเจ็บ หยิกแรงขึ้นก็ยังเจ็บมากขึ้นด้วย

‘ซึกจะไม่ปกติแล้วสิ’ คิดแล้วก็ลืมหูลืมตามองเพดานที่ควรจะเป็นฝ้าสีขาวที่ฝังไฟดาวไนท์ แต่กลับกลายเป็นหลังคากระเบื้องที่มีลวดลายแปลกตา พอหันซ้ายหันขวาก็เห็นแต่เครื่องเรือนแปลกๆ ไม่ว่าจะเป็นม่านมุ้ง หรือแม้กระทั่งประตูหน้าต่าง พอมองตัวเองก็ยิ่งแปลกเข้าไปใหญ่!

อืม คาดว่าเธอจะพบเรื่องเหลือเชื่อเข้าให้แล้ว

“ว้อต เดอะ...! นี่มันเกิดอะไรขึ้นกับฉันวะเนี่ย!” แม้จะสบตาสีงดังลั่นแต่นำเสียงกลับอ่อนหวาน ทั้งยังไม่คุ้นหูตัวเองเลยสักนิด

“คุณหนู คุณหนู ตื่นแล้วหรือเจ้าคะ เปิดประตูให้พวกบ่าวเข้าไปรับใช้ คุณหนูเถอะเจ้าคะ” ขณะที่เธอกำลังสติหลุดอยู่นั้นก็ได้ยินเสียงเคาะประตูและเสียงร้องเรียก น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความรุ่มร่ามทำให้เธออดขมวดคิ้วเพราะรำคาญไม่ได้ แต่จะให้ร้องตะโกนไล่ก็นึกอวยากรู้ยากเห็น ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วถามให้รู้แน่เห็นชัดไปเลยดีกว่า

คิดแล้วก็ลุกขึ้นไปเปิดประตูที่ถูกกลั่นดาลจากข้างใน พอเปิดออกหญิงสาวสองคนก็ถลาเข้ามาจับแขนจับมือเธอ พลังร้องไห้สะอึกสะอื้น

“ฮึกๆ คุณหนูออกมาแล้ว บาวนี่ว่าคุณหนูจะคิดสั้น ทำอะไรแย่ๆ ไป

เสียแล้วเจ้าคะ ฮือๆ”

“ใช่เจ้าคะ ฮึกๆ ถ้าคุณหนูเป็นอะไรไป บ่าวต้องแย่งแห่ ฮึกๆ คุณหนูอย่าคิดก่อเรื่องอะไรอีกเลยนะเจ้าคะ ฮึกๆ การต้องไปใช้ชีวิตที่อื่นคงไม่ลำบากเกินไปหรอกเจ้าคะ ฮือๆ”

สองสาวแย่งกันพูดจนไม่เหลือช่องให้เธอเอ่ยถาม การกระทำที่คล้ายเป็นห่วงเป็นใยแต่กลับสัมผัสไม่ได้ถึงความจริงใจนั้นทำให้เธอรำคาญใจ สุดท้ายก็อดไม่ไหวผลប់ตมมือทั้งสองออกแล้วส่งเสียงเหินบ

“เสียบ!”

“...”

สองสาวเองก็ตื่นตะลึงกับน้ำเสียงของเธอไม่น้อย ไม่อย่างนั้นคงไม่怔怔เหมือนวิญญานหลุดออกจากร่างแบบนี้แน่ แต่ก็นับว่าดี ถึงเวลาที่เธอควรจะไถ่ถามพวกนางบ้าง

“พวกเจ้าเป็นใคร” ไม่รอให้พวกนางดราม่า เธอก็ฉวยโอกาสถามก่อน

“สะ...เสี่ยวจิ้ง กับสะ...เสี่ยวหลันอย่างไรเล่าเจ้าคะ” สาวใช้ที่อยู่ด้านขวาเอ่ยขึ้น ใบหน้าจิ้มลิ้มเประเปื้อนน้ำตาพร้อมด้วยความงุนงงที่เปะอู๋บนใบหน้า ดูไม่จี๊ดจ๊าดจริงๆ

แต่จะว่าไปแล้วเสี่ยวจิ้งกับเสี่ยวหลันนี่ก็คู้ๆ เหมือนกันนะ คลับคล้ายคลับคล้ายเธอจะรู้จักพวกนาง

“แล้วฉัน...อ้ย ข้าเป็นใคร” ถึงจะยังนึกหาเหตุผลที่จู้ๆ ตัวเองมาเป็นคุณหนูของพวกนางไม่ได้ แต่เธอก็ไหลตามน้ำไปก่อน

“คุณหนูเป็นใคร คุณหนูก็คือคุณหนูหานหนิงเอ๋อของบ่าวทั้งสองเจ้าคะ” สาวใช้ที่อยู่ด้านซ้ายเป็นผู้ตอบคำถาม ดวงตาเล็ๆ ที่ชุ่มน้ำตานั้นมองมาอย่างงุนงงระคนแปลกใจ

เมื่อได้ยินคำตอบเธอก็หลุบตาลงครุ่นคิด อืม...เธอคือหานหนิงเอ๋อนี่เองว่าแต่หานหนิงเอ๋อไหนหว่า หานหนิงเอ๋อ...หานหนิงเอ๋อ...

เฮ้ย! หานหนิงเอ๋อที่ว่านี่เป็นชื่อนางร้ายผู้นำสงสารในนิยายที่เธอเพิ่ง

อ่านจบไปไม่ใช่หรือ?!

อา...เธอรู้สึกเหมือนว่าโลกτίลังกาอีกแล้ว

“คุณหนู!”

ตอนนี้เธออยู่ในร่างของหานหนึ่งเอ้อ นางร้ายผู้น่าสงสารในนิยายที่

เพิ่งอ่านจบไป นี่น่าจะเป็นตอนที่หานหนึ่งเอ้อถูกตัดสินเนรเทศให้ออกจากเมือง ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่นิยายไม่ได้กล่าวถึง

ความรู้สึกตอนที่นางเอกในนิยายย้อนเวลาหรือไปเกิดใหม่ในภพอื่น ทั้งที่ยังมีความทรงจำอยู่เป็นแบบนี้เอง มันเต็มไปด้วยความหวาดวิตก คิดไม่ถึง และไม่อยากจะเชื่อ อืม ลับสนไปหมด แต่สำหรับผู้ทีคลั่งไคล้ในนิยายจีนแนวย้อนยุคอย่างเธอแล้ว แน่แน่นอนว่าต้องตื่นเต้น

อยากเห็นวิชากำลังภายใน อยากเห็นคนใช้กระบี่ต่อสู้กัน...ตื่นเต้นจนระบับสติอารมณ์ไม่ได้แล้ว!

ถึงตอนนี้เธอจะอยู่ในร่างของนางร้ายที่ตัวเองนึกสงสาร ทั้งยังมีชีวิต रहนตรรออยู่ โดยไม่รู้เหตุผลว่าทำไมถึงมาอยู่ที่นี้ได้ก็เถอะ แต่ไม่ใช่เรื่องสุดวิเศษเลยหรืออย่างไร คิดดูสิ จู่ๆ ก็ได้มาสัมผัสโลกในนิยายที่ผู้คนฝันถึง คิดแล้วเธอก็ลูบๆ คลำๆ เติงนอนอย่างหลงใหล หากไม่ได้ไล่สาวใช้ทั้งสองให้ไปเตรียมอาหารละก็ เธอไม่กล้าทำแบบนี้หรอก

เธอไม่อยากให้ใครคิดว่าเธอบ้าเสียหน่อย อีกอย่าง เธอก็ไม่อยากเก็บสาวใช้คนสองหัวพวกนั้นไว้ใกล้ตัว ขนาดตอนอ่านนิยายเธอยังนึกเกลียด แล้วตอนนี้ต้องมาใช้ชีวิตเป็นหานหนึ่งเอ้อ เธอจะไม่ยิ่งเกลียดได้อย่างไร

ถึงเธอจะเป็นคนเก็บอารมณ์และตีหน้านิ่งเก่งมาแต่ไหนแต่ไร แต่ก็รู้ว่าเธอจะตีสองหน้าเล่นละครเก่งเสียหน่อย ถ้าต้องทำเป็นพูดดีๆ ทั้งที่เกลียดละก็ เธอทำไม่เป็นหรอก

ทว่าเธอยังไม่ทันลုပ်คลำเครื่องเรือนเงินโบราณให้สาแก่ใจ ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าหลายคู่ดังมาจากหน้าเรือน ถึงประตูจะปิดไว้ แต่เธอไม่รู้ว่ายุคโบราณ

คนจะมีมารยาทเคาะประตูก่อนเข้าห้องคนอื่นหรือเปล่า ทางที่ดีเธอควรนั่งรอบนเตียงอย่างสงบๆ จะดีกว่า

ว่าแล้วเธอก็กระโจนขึ้นไปนั่งบนเตียง ตวัดผ้าห่มขึ้นคลุมขาด้วยท่าทางเรียบร้อยและสงบเสียม

“ได้ข่าวว่าพี่รองฟื้นแล้ว ลีเออร์เลยปรงน้ำแกงไก่มาให้ พี่รองเป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ ไม่สบายตรงไหนหรือไม่ ลีเออร์จะได้ให้คนไปตามท่านหมอมั”

เดาไว้ไม่มีผิด มารยาทพื้นฐานของการเคาะประตูก็ไม่มี ทั้งยังถือวิสาสะเดินมาหาเธอถึงเตียงอีก โชคดีนะที่เธอกระโดดขึ้นมาบนเตียงก่อนแล้ว ไมอย่างนั้นคงได้แสดงท่าทางแปลกๆ ให้คนอื่นจับผิดได้เป็นแน่

ว่าแต่ลีเออร์? พี่รอง? นี่คืออะไร

ลีเออร์ ลีเออร์ หืม...นี่ไม่ใช่จางลี่ซือ ไม่สิ หานลี่ซือ ผู้เป็นนางเอกแสนใสซื่อใน *ด้ายแดงลิขิตรัก* หรือ

คิดไปพลางก็กวาดตามองเด็กสาวที่ถือวิสาสะมายืนข้างเตียงไปพลางรูปร่างเล็กน่ารักน่าทะนุถนอม ใบหน้ารูปดอกท้อประดับด้วยตาจุมูกปากดูจิ้มลิ้มพอเหมาะพอดี มองแล้วเจริญตา ดวงตากลมโตชุ่มฉ่ำเปล่งประกายระยิบระยับ กับริมฝีปากสีกุหลาบอวบอ้อมที่แย้มยิ้มจริงใจและใสซื่อ ช่างดึงดูดสายตาเสียเหลือเกิน ส่วนอีกคนก็คงเป็นสาวใช้ที่คอยดูแลลี่ซือกระมัง

ก็ยอมรับละว่ารูปลักษณ์แบบนี้ใครได้เห็นก็ต้องนึกเอ็นดู แต่จากการที่สามารถวางแผนซ่อนแผนจนทำให้นางร้ายต้องตกที่นั่งลำบากได้ขนาดนั้น ดูท่าแล้วหานลี่ซือผู้นี้คงไม่ได้ใสซื่อบริสุทธิ์ดังที่เห็น

แม้ตอนที่อ่านนิยายเธอจะไม่สบอารมณ์กับนางเอกเท่าไรนัก แต่ตอนนี้เธอเริ่มไม่ชอบใจนางเอกแสนใสซื่อผู้นี้แล้วละ คิดดูสิ ตัวเองเป็นคนแย่งว่าที่สามีของพี่สาว อันเป็นเหตุสำคัญที่ทำให้หานหนิงเอ๋อกระทำการไม่รู้จักคิดจนถูกเนรเทศออกจากเมือง แต่ก็ยังมีหน้ามาแสดงความห่วงใย ทั้งๆ ที่หากนางอยู่เฉยๆ อย่างสำนึกผิดและไม่เสนอหน้ามาทำให้หานหนิงเอ๋อเจ็บช้ำน้ำใจยิ่งจะดูจริงใจกว่า

แต่นี้อะไร มาทำเป็นแสดงท่าทีว่าห่วงใย แต่มีอะไรแอบแฝง...เพื่อ? คิดแล้วเธอก็ใช้สายตามองเงิบๆ เพราะซีเกียจะพูดด้วย เธออ่านนิยายมาเยอะ ใฝ่แผนการยอดนิยมแบบนี้ อย่างไรก็ตามเธอก็รู้ทัน แต่มาดูกันซิว่าคุณนางเอกจะใส่อะไรได้อีกสักกี่น้ำ

“พี่รอง บนหน้าลิเออร์มีอะไรติดอยู่หรือเจ้าคะ”

“...” เธอยังคงมองนางโดยไม่คิดจะปริปากพูดสักคำ

“พี่รองจะบอกว่าลิเออร์มารบกันใช่หรือไม่”

พอจบประโยค ใบหน้าที่เต็มไปด้วยความสดใสก็พลันสลดลง ทำให้ผู้คนที่เห็นนึกสงสารเห็นใจ แต่สำหรับเธอ พอได้ยินคำถามของนางก็แทบจะปรบมือให้ เห็นไหมเล่า หานลิเออร์ผู้นี้ได้ใส่ชื่อหรือโง่งมอย่างที่แสดงออกไม่ถูกต้องสำหรับหนังสือบรืสุทธ์มาตั้งนาน หากนางโง่งมจริงคงทำไม่ได้หรอก

“ใช่ รู้แล้วก็กลับไปสิ”

“แต่ว่าพี่รอง...แล้วน้ำแกงเล่าเจ้าคะ”

“เอากลับไปด้วย ข้าไม่ชอบดื่มน้ำแกงไก่ มันคาว”

ประโยคที่กล่าวไปนั้น เธอไม่ได้มองหน้านางเอกแม้แต่น้อย จึงไม่ทันได้เห็นว่าดวงตาแสนบ้องแบ๊วคู่นั้นทอดประกายแปลกประหลาดครู่หนึ่งก่อนจะจางหายไป

“บังอาจ! คุณหนูของข้าอุตส่าห์หวังดีปรุงน้ำแกงไก่เพื่อนำมาให้ท่านที่ล้มป่วยดื่ม ไม่เห็นหรือไรว่าคุณหนูของข้ามีน้ำใจต่อท่านเพียงใด แทนที่จะสำนึก ยังมาทำเย่อหยิ่งใส่คุณหนูของข้าอีก ดูท่าแล้วการถูกเนรเทศไม่ได้ทำให้ท่านสำนึกเลยสินะคุณหนูรอง”

สาวใช้ของนางเอกปากกลั้วว่าที่คิดแะะ ไม่สิ จะว่าไปตอนอ่านนิยายสาวใช้ผู้นี้ก็ปากกลั้วมาแต่ไหนแต่ไร มักปะทะสีปากกับนางร้ายบ่อยๆ และแน่นอนว่านางร้ายที่เป็นผู้ดีทุกกระเบียดนิ้วคงไม่อาจต่อกรกับสีปากแม่ค้ำโน้ตลาดสดเช่นนี้ได้

“แล้วใครขอให้นางทำ” เธอเอ่ยน้ำเสียงไร้อารมณ์เช่นเดิม เพิ่มเติมด้วย

การวัดสายตาเย็นชามองสาวใช้ปากกล้า ซึ่งดูเหมือนว่าการกระทำของเธอจะทำให้สาวใช้ปากกล้าผู้นั้นจะไปเลิกน้อย

“ไม่เอลิสเลียวฉิง อย่าได้พูดกับพี่รองเช่นนี้ ลีเออร์ต้องขอร้องพี่รองด้วยนะเจ้าคะ ที่ลีเออร์มารบกวน”

แม่นางเอกก็ยังคงสวมบทบาทสาวน้อยผู้แสนดีที่กำลังถูกนางร้ายรังแกอย่างไร้ทางสู้เหมือนเดิม

“ไม่เป็นไร ข้าใจกว้างพอ ไม่เอาผิดบ่าวปากตลาดเพียงเพราะว่าเจ้านายดูเล่ไม่ดีหรอก” เธอพูดพลางเสตามองนิ้วตัวเอง ‘อา แค่นี้จำเป็นต้องสวายนขนาดนี้ไหม’

จะว่าไปแล้วเพราะมัวแต่ตื่นเต้น เธอเลยยังไม่ได้ดูรูปโฉมของหานหนิงเอ๋อเลย อย่างรู้จริงๆ ว่าหานหนิงเอ๋อผู้เลอโฉมของเธอจะสวยหยาดฟ้ามาดินสักแค่ไหน

“เช่นนั้นลีเออร์ขอตัวนะเจ้าคะ”

“อืม...ไม่ส่งนะ แต่จะว่าไปแล้วเลียวฉิงพูดผิดไปอย่างหนึ่ง การที่ข้าไม่ใส่ใจน้ำใจของลีสื่อก็คงไม่บังอาจเท่า...คนที่กล้าแย้งว่าที่สามีของพี่สาวไปได้ อย่างหน้าไม่อาย และบ่าวที่ต่อปากต่อคำผู้เป็นนายหรือกรรมัง เลียวฉิงเจ้าเองก็คิดเหมือนข้าใช้หรือไม่” ลีนประโยคเธอก็รับรู้ได้ว่าฝีมือของลีสื่อ นางเอกแสนใสซื่อและสาวใช้ปากตลาดหยุดชะงักไปชั่วขณะ ก่อนจะจ๋อ้อว ออกไปอย่างรวดเร็ว

อี! คิดจะมาตอกย้ำซ้ำเติมหานหนิงเอ๋อผู้น่าสงสารของเธอหรือ คิดผิดคิดใหม่เถอะ

แต่ก่อนอื่น เธอขอปิดตัวแก็มเสียก่อน นั่งนิ่งมาตั้งนาน ปวดกันชะมัด ยาด เติ่งนี่ตอนนอนก็สบายดี แต่พอนั่งพิงหัวเตียงแล้วกันระบมไปหมด

ส่วนสาวใช้คนดีทั้งสองของหานหนิงเอ๋อนั้น เธอคงต้องหาทางไล่ออกเสียแล้วละมัง ดูสิ แคบอกให้ไปหาอะไรมาให้กินจนป่านนี้ก็ยังไม่มา แถมยังเสนอหน้าแค้นไปแจ้งข่าวแก่นายอีกคนเสียได้ ใช้ไม่ได้เลยจริงๆ

เฮ้อ คิดแล้วก็สงสารหนิงเอ้อ แม่นางร้ายผู้นำสงสารคนนี้ นางจะมีใครที่เป็นคนของนางบ้างหรือเปล่านะ ต้องมีสิ คลับคล้ายคลับคลาว่ามีเพียงแต่ว่าจะเป็นใครเท่านั้น

สอง ผู้มาเยือน

เวลาผ่านไปพักใหญ่ ในที่สุดสองสาวใช้ก็ได้ถูกระงับหน้ากลับมาพร้อมกับข้าวต้มหนึ่งถ้วย ผักดอง และไข่เค็มหนึ่งใบ เพิ่งจะรู้ว่าจวนราชครูประหยัดขนาดนี้ เธอมองอาหารตรงหน้าแล้วลอมตาพลงนึ้กค่อนแคะในใจ

แต่เธอก็จัดการใช้ตะเกียบพู้ยข้าวต้มเข้าปากเพื่อสังเวยกะเพาะน้อยๆ ของตัวเองอย่างเงียบๆ ไม่สนใจสายตาแปลกใจของสองสาวใช้ที่มีแววมืดหวังอย่างปิดไม่มิด เธอก็พอจะนึกออกกว่าถ้าเป็นทานหนึ่งเอื้อตัวจริงคงไม่มีทางกินข้าวต้มนี้แน่ แต่ว่านี่คือเธอ และเธอก็หิวมากๆ เมื่อกองทัพต้องเดินด้วยท้อง ก่อนจะออกเดินทางจากเมืองหลวงเธอมีเรื่องต้องทำเยะเยะ ดังนั้นมีอะไรให้กินก็กินไปก่อน

ใช้ว่าจะคาดเดาไม่ได้ว่าทำไมอาหารของคุณหนูจวนราชครูถึงได้มีสภาพไม่ต่างจากอาหารเจอย่างนี้ ทั้งยังแน่ใจด้วยว่าสองสาวใช้แสนดีต้องมีส่วนรู้เห็นด้วยแน่ๆ เธอแค่ต่อว่าแม่นางเอกไปหน่อย ทุกคนในจวนก็พร้อมใจกันรังแกเธอเสียแล้ว แต่ช่างเถอะ พวกนางคงได้เห็นแล้วว่านายเก่าไร้ซึ่งวาสนาจะเปลี่ยนใจก็ไม่แปลกอะไร

เธอเองเป็นหัวหน้าฝ่ายบุคลลมาก็หลายปี เห็นคนลาออกเพราะได้

งานใหม่ที่เงินเดือนและสวัสดิการดีกว่ามากไม่น้อย กับอีแค่สาวใช้สองคนที่คิดเปลี่ยนนายเพราะกลัวจะไปลำบาก ทำให้เธอเก็บมาใส่ใจไม่ได้หรอก ก็ไม่แปลกที่พวกนางสองคนจะหาหนทางอื่นเพื่อความก้าวหน้าของชีวิต อยากเป็นนกสองหัวก็เป็นไป ขอแค่อย่ามาล้ำเส้นเธอก็พอ

เมื่อจัดการข้าวต้มเรียบร้อยแล้ว เธอก็รับซาซมๆ มากลั๊ปาก ถึงกลิ่นซาจะเหม็นเพราะความเก่าเก็บ แต่เธอก็ทำได้ใส่ใจ คิดเสียว่ามี...ดีกว่าไม่มี ลำบากลำบากกว่านี้ก็ไ้ว่าจะไม่เคยผ่าน

“เสียวจิ้ง ไปเรียกแม่นมหวังมาพบข้า ส่วนเสียวหลั่น เจ้าไปเรียกมุ้งมาหาข้า”

“เอ๊ะ...จะดีหรือเจ้าคะ” เสียวจิ้งถามขึ้น

“ข้าเพียงอยากพบแม่นมกับคนขับรถม้าที่จะไปส่งข้า เพื่อกำหนดจุดหมายปลายทางที่ต้องไป เรื่องนี้คงไม่ถึงกับทำให้ผู้ใดเดือดร้อนหรือกระมั่ง” ถึงน้ำเสียงจะไร้อารมณ์ แต่กลับแฝงด้วยอำนาจที่ทำให้ไม่ว่าใครได้ฟังก็ไม่กล้าจะโกรธเกรี้ยวหรืออาละวาดดังแต่ก่อน แต่กลับรู้สึกหน้าเหวอเกรงยิ่งกว่า

สองสาวใช้รู้สึกได้ว่าการที่คุณหนูเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบน่ากลัวว่าร้องสั่งด้วยความกราดเกรี้ยวเป็นไหนๆ

“ทราบแล้วเจ้าคะ คุณหนูโปรดรอบ่าวสักนิด” ทั้งสองรับคำก่อนจะรีบจากไป

เหมือนเธอจะตามืดที่เห็นว่าพวกนางพากันตัวลั่น แต่สุดท้ายก็ไม่ได้เก็บเอามาใส่ใจ อย่างไรตอนนี้เธอก็ต้องคิดหาหนทางเอาตัวรอดก่อน ไม่รู้ว่าเธอจะเป็นห่านหนึ่งเอ่ไปอีกนานเท่าไร ต่อให้ไม่รู้ว่าเหตุใดเธอถึงมาอยู่ในร่างของห่านหนึ่งเอ่ได้ แต่เธอก็ต้องทำอะไรสักอย่าง เรื่องที่ห่านหนึ่งเอ่ถูกเนรเทศถึงจะแก้ไขไม่ได้แล้วก็จริง แต่ก็ยังพอรับมือได้

แม่นมหวังที่เธอถามถึงนั้นไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นแม่นมของห่านหนึ่งเอ่ ทั้งยังเป็นสาวใช้ประจำตัวมารดาของนางด้วย ซึ่งแม่นมหวังเป็นผู้หนึ่งที่ไม่เห็น

ด้วยการที่ห่านหนึ่งเอ๋อทำตัวร้ายกาจ ถึงจะรู้ว่าคุณหนูทำไปเพราะเสียใจ
ทว่า...ในโลกนี้มีบุรุษเพียงคนเดียวหรือ คู่หมั้นที่คุณหนูที่นางเลี้ยงดูมากับมือ
คุณหนูผู้แสนดีจะเปล่งกายเป็นนางมารให้ผู้คนเกลียดชัง และเพราะไม่เห็น
ด้วยจึงได้ขังตนเองอยู่ในเรือนสาวใช้ ไม่ยอมออกมาจนกว่าคุณหนูจะรามือ

ป่านนี้คงยังไม่รู้เลยกระมังว่าคุณหนูของนางถูกเนรเทศให้ออกจากเมือง
ยามนี้ก็เพียงรอรับราชโองการเนรเทศเท่านั้น

ส่วนมู่ตงนั้นเป็นองครักษ์ลับที่มารดาให้ลอบดูแลห่านหนึ่งเอ๋อมาตั้งแต่
เด็ก ก่อนจะถูส่งไปเป็นคนขับรถม้า คอยขับรถม้าและดูแลห่านหนึ่งเอ๋อยาม
ที่อยู่นอกจวน อันที่จริงแล้วห่านหนึ่งเอ๋อเองก็ยังไม่รู้ว่าเมืองครักษ์ประจำตัว
ด้วยซ้ำ

โครบอกให้มู่ตงชอบทำตัวเป็นป่าวต่ำต้อย ไม่มีสิ่งใดน่าสนใจกันเล่า

แล้วมู่ตงผู้นี้ยังมีความลับที่หากเธอไม่เคยอ่านนิยายเรื่องนี้มาก่อนก็คง
ไม่รู้เหมือนกัน และแน่นอนว่าความลับนี้เกี่ยวพันกับหยกสินลึนที่มารตามอบให้
ห่านหนึ่งเอ๋อก่อนตายเสียด้วย

หยกสินลึนนี้ปรากฏตอนท้ายเรื่อง ที่กล่าวถึงกลุ่มคนลึกลับในยุทธภพ
ซึ่งคอยขายข่าวให้แก่องค์ชายสาม และเพราะข่าวนี้เองที่ทำให้องค์ชายสาม
สามารถวางแผนครองบัลลังก์ได้อย่างราบรื่น ซึ่งหยกสินลึนนี้เป็นเครื่องหมาย
ประจำตัวหัวหน้ากลุ่มของคนกลุ่มนั้น และไม่ปรากฏมานานแล้วเพราะหาย
สาบสูญ

เป็นเพราะหลังจากถูกเนรเทศออกจากเมืองหลวง ห่านหนึ่งเอ๋อก็หาย
สาบสูญไม่ปรากฏตัวอีกเลย มีข่าวลือต่างๆ นานา บ้างก็ว่าระหว่างทางถูกโจร
ฆ่าตาย บ้างก็ว่าป่วยตาย

เฮอะ! ไม่ว่าความจริงจะเป็นอย่างไร ตอนนี้เธอก็เป็นห่านหนึ่งเอ๋อแล้ว
เธอไม่มีทางยอมตายง่ายๆ แบบนั้นหรอก

ส่วนความลับของมู่ตงนั้นเกี่ยวข้องกับหยกสินลึนอย่างลึกซึ้งซึ่งเขียวเหละ
แต่ถ้ามีคนอื่นรู้ก็จะไม่ใช่ความลับซะใหม่ละ ฉะนั้นเก็บไว้ให้มันเป็นความลับ

ต่ออีกหน่อยแล้วกัน

ระหว่างที่ขบคิดอยู่นั้น ก็พลันได้ยินเสียงฝีเท้าเดินใกล้เข้ามา นกสองหัวพวกนั้นมาเร็วกว่าที่คิดซะะ ไม่สิ ไม่น่าใช่ เสียวจึงกับเสียวหล่นเป็นสตรี ไม่มีทางลงน้ำหนักเท้าหนักแน่นเช่นนี้แน่ เธอเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยก่อนจะแสวงทำสีหน้าอ่อนแอด้วยความบอบช้ำ ไม่ว่าใครจะมาเธอก็พร้อมเผชิญหน้า

แต่จะว่าไปแล้ว ดวงของเธอก็ดีจริงๆ เพิ่งมาอยู่ในร่างของหานหนิงเอ๋อ คนงามยังไม่ถึงวัน ก็มีแขกมาเยี่ยมเยียนอีกแล้ว คราวนี้เป็นใครละ ราชครูอดีตคู่นั้น หรือซิสคอน?

ซิสคอนที่เธอว่าไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นหานหลี่เต๋อ พี่ชายของหานลี่ซือ ก็ในนิยายหานหลี่เต๋อคนนี้รักและสพอยล์น้องสาวไม่แพ้องค์ชายสาม ชนิดที่ว่าถ้าทำอะไรเพื่อน้องสาวได้ เขายอมทำหมด ฉะนั้นแล้วตำแหน่งซิสคอนไหนเลยจะพ้นมือเขาไปได้

“สตรีไร้คุณธรรมเช่นเจ้า มีหน้ามาว่าลีเออร์บังอาจด้วยหรือ”

เขาก้าวเท้าเข้ามาในเรือนญี่ปุ่นก็เอ่ยปากต่อว่าเธอป๊อ แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกแย่อะไรนัก กลับทำให้เธออยากจะปรบมือให้ตัวเองมากกว่า เพราะเดี๋ยวแล้วจะต้องเป็นหานหลี่เต๋อผู้ชอบสพอยล์น้องสาว ถึงไม่อยากจะยอมรับ แต่อันที่จริงเธอก็อยากเจอหานหลี่เต๋อมากกว่าองค์ชายสามผู้เป็นอดีตคู่นั้นของหานหนิงเอ๋อเสียอีก

ไม่รู้อะไรเสียแล้ว พี่ชายอย่างหานหลี่เต๋อนี้แหละคือพี่ชายในอุดมคติของเธอเลย ถ้าเธอมีพี่ชายที่รักและสพอยล์เธออย่างหานหลี่เต๋อละก็ ชัดนี้เธอคงตายตาหลับ แม้จะเกลียดนางเอก แต่เธอก็เป็นแฟนคลับตัวยงของพี่หลี่เต๋อเลยนะ

หัวใจเต้นแรงเหมือนตอนเธอได้เจอเมนตัวเองอย่าง G-Dragon แบบใกล้ชิตเลย

นอกจากพี่หลี่เต๋อจะเป็นพี่ชายที่สพอยล์น้องสาวแบบสุดๆ แล้ว เขายังเป็นบุรุษที่เหมาะสมจะเป็นสามีมากที่สุดในโลก ผู้ชายอะไร...นอกจากหล่อแล้ว

ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องยังไม่แต่งกรรยาด้วย

นี่เป็นคุณสมบัติของสามีแห่งชาติซัดๆ ดูลิ ขนาดต่ายังสุภาพขนาดนี้

“อะแฮ่ม เข้าใจผิดกระมัง ข้าพุดล่อยๆ หากไม่ใช่จะร้อนตัวไปไย” แม้ในใจจะเต้นกระหน่ำเพราะได้เจอพี่หลี่เต๋อลักที่ แต่เธอก็ตีหน้านิ่งพร้อมตอบกลับเสียงเรียบ ถึงคราแรกต้องกระแอมเพื่อเรียกสตินิดหน่อยก็เถอะ แต่ด้วยประสบการณ์ที่ผ่านมาเธอสามารถตีหน้านิ่งได้สบายมาก

ระหว่างนั้นก็แอบกวาดตามองร่างสูงที่สวมอาภรณ์บัณฑิตสิริครามใบหน้าหล่อเหลาที่ประกอบด้วยริมฝีปากหยักบาง จมูกโด่งเป็นสัน ดวงตาคมเข้มที่ทอประกายวาววับไม่เป็นมิตร และคิ้วเข้มเฉยๆนั้นอย่างพิจารณา

“พี่หลี่เต๋อลายสບอยล์นี่หล่อมากจริงๆ”

“เจ้า!” เมื่อได้ฟังคำและเห็นสายตาของสตรีรอบบางซึ่งนั่งนิ่งอยู่บนเตียง หานหลี่เต๋อก็รู้สึกโมโหจนตัวสั่น ไม่ว่าจะด้วยสายตาจางจืดหน้าไม่อาย หรือถ้อยคำที่เฉยๆเรื่อยเปื่อย ล้วนแล้วแต่สร้างความไม่พอใจให้เขาทั้งสิ้น ได้ยินมาว่านางลัมปวยไม่ได้สติหลายวัน พอตื่นขึ้นมาเขาก็แผลงฤทธิ์ได้อีกแล้ว ดูทำการถูกเนรเทศไม่ได้ส่งผลอะไรกับสตรีไร้คุณธรรมผู้นี้แม้แต่น้อย หากไม่ใช่เพราะลีเออร์ร้องให้ไปหาเขา บอกว่าถูกนางว่าร้าย มีหรือเขาจะยอมเสียแรงเดินมา

“ว่าแต่ ท่านมีธุระอะไรกับสตรีไร้คุณธรรมเช่นข้าหรือ หรือท่านคิดจะอบรมคุณธรรมให้ข้า อย่าเสียเวลาเลย ไม่ช้าข้าก็จากไปแล้ว”

“เจ้า! อีกไม่กี่วันก็ถูกเนรเทศแล้ว จงอยู่อย่างสงบเสถียร อย่าได้สร้างความวุ่นวาย และอย่าได้กล่าวหาว่าร้ายลีเออร์อีก!”

“อ้อ ข้าทราบแล้ว ถ้าท่านหมดธุระก็เชิญออกไปเถอะ ส่วนน้องสาวของท่าน ท่านก็ไปห้ามนางไม่ให้มายุ่งกับข้าก็แล้วกัน เพราะข้าเองก็ไม่ได้ยินดีต้อนรับแขก ไม่ว่าจะเป็นใครหน้าไหนทั้งนั้น” เธอพูดยาวเหยียดพร้อมกับผายมือเพื่อเชิญแขก ถึงใจจริงจะอยากมองหนุ่มหล่อผู้นี้ต่ออีกสักหน่อย แต่เล่นแสดงออกโจ่งแจ้งว่าเป็นศัตรูขนาดนั้น เธอก็ไม่กล้ามองต่อหรอก ใครจะอยาก

มองหน้าคนที่แสดงออกมาว่าเกลียดตัวเองชัดเจนขนาดนั้น

ห่านหู่เล่้เต๋อทำเสียงเฮอะแล้วจึงจากไป ส่วนเธอก็ทำได้แต่ส่งสายตา
อาลัยอาวรณ์ตามหลังเขาไปเท่านั้น ให้นายลี ทำไมคนที่พี่หู่เล่้เต๋อสยอเสียไม่ใช่
เธอนะ แม้จะเสียใจลึกๆ แต่ก็ช่างเถอะ

แต่ก่อนอื่น...กระจกอยู่ไหน เธออยากเห็นหน้าห่านหู่เล่้เต๋อใจจะขาด
แล้ว

คิดแล้วเธอก็กระโจนลงจากเตียง ก่อนจะเดินไปยังโต๊ะเครื่องแป้งเพื่อ
มองหกระจก ไม่นานก็เจอคันน้องทองเหลือง แม้จะไม่ใสแวววาวเหมือน
กระจกในยุคของเธอ แต่ก็พอจะมองเห็นใบหน้าของห่านหู่เล่้เต๋ออย่างชัดเจน

เธอรู้สึกเหมือนกำลังหลงตัวเอง ห่านหู่เล่้เต๋อ นางร้ายผู้นำสงสาร ทำไม
ถึงได้สวยสดงดงามขนาดนี้ ไม่ว่าจะคิ้วคางงูปากหรือดวงตา ช่างพอเหมาะ
พอดี ประกอบกันเป็นภาพที่งดงามจนยากจะบรรยาย แม้เวลานี้จะดูซีดเซียว
เพราะล้มป่วย แต่ถ้าแต่งหน้าสักเล็กน้อย เพียงแค่คิดเธอก็พร้อมจะตายแล้ว
ถ้าได้แต่งตัวแบบจัดเต็ม ห่านหู่เล่้เต๋อจะต้องสวยมากแน่ๆ

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ดูท่าคำที่บอกว่าโฉมงามมักอภัพคงจะเป็นความ
จริง ทั้งที่ห่านหู่เล่้เต๋อรูปร่างขนาดนี้ยังอกหัก ทำไมองค์ชายสามถึงไม่ชายตา
มองนางกันล่ะ

บิดาไม่รัก ไร้มารดาปกป้องดูแล ถูกถอนหมั้น ทั้งยังถูกลงโทษเนรเทศ
ส่วนหน้าที่สามก็ถูกน้องสาวต่างมารดาแย่งชิงไป ไม่อาจหวนกลับมาพบปะญาติ
พี่น้องในเมืองหลวงได้อีกชั่วชีวิต ชีวิตของห่านหู่เล่้เต๋อเวลานี้ไม่ต่างจากเรือ
ลำน้อยที่อยู่ท่ามกลางท้องทะเลอันแสนบ้าคลั่ง ช่างโชคร้ายและอาภัพนัก

นางอายุเพียงสิบหกปี แต่ต้องมาพบเจอเรื่องราวที่หนักหนาขนาดนี้
ถ้าเป็นเธอ เธอก็คงเสียใจจนล้มป่วย หรือบางทีอาจจะถึงขั้นคิดสั้นเลยด้วยซ้ำ
แต่ไม่เป็นไร ในเมื่อเธอมีโอกาสดำเนินชีวิตอยู่ในร่างห่านหู่เล่้เต๋อทั้งที เธอจะไม่ยอม
ให้ใครมาทำประหนึ่งว่านางเป็นสิ่งที่ของ นึกอยากได้ก็คว้าจับ นึกอยากทิ้งก็โยน
ทิ้งราวกับสิ่งไร้ค่า เธอจะไม่ยอมให้ใครมาจงจุมพท์หลอกใช้ดูหมิ่นเหยียด และ

จะไม่ยอมให้ใครมาบังคับกะเกณฑ์ทานหนิงเอ๋อได้อีกแล้ว นับจากนี้จะมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองเท่านั้น

นับจากนี้เธอจะเปลี่ยนเรื่องร้ายๆ ทั้งหมดให้กลายเป็นเรื่องดีจนกว่าเธอจะได้กลับไป ชีวิตของทานหนิงเอ๋อจะไม่ต้องพบเจอเรื่องราวแย่ๆ พวกนั้นอีกทันใดนั้นเหมือนเธอตาฟาด เธอเห็นเงาสตรีในชุดขาวยืนร้องไห้อยู่ข้างหลัง ซึ่งเป็นภาพสะท้อนจากคันท้อง ใบบนหน้าของนางนั้นคล้ายคลึงกับใบบนหน้าของทานหนิงเอ๋อเป็นอย่างยิ่ง ช่วงขณะนั้นทั้งร่างของเธอลุกพริบอย่างพร้อมเพรียง แต่เธอรู้ว่านี่ไม่ใช่ความกลัว พอมองดีๆ กลับไม่มีอะไร ทำทางตาเธอจะฟาด

เธอยังไม่ทันได้ชื่นชมความงามของทานหนิงเอ๋อให้หน้าใจ ก็พลันได้ยินเสียงฝีเท้าเดินเข้ามาในเรือน ว่าแต่ใครมาอีกล่ะนั้น จะว่าไปทานหลี่เต๋อก็มาแล้ว ถ้าเป็นราชครูหรือองค์ชายสามตามมาก็ไม่น่าแปลกใจเท่าไร แต่ไม่ว่าใครจะมา...เธอก็พร้อมเผชิญหน้าเสมอ

“หนิงเอ๋อ เจ้าฟื้นแล้วหรือ” น้ำเสียงทุ้มทุ้มยังอบอุ่นโยนเอ่ยขึ้น น้ำเสียงเช่นนี้กระมังที่ทำให้ผู้คนหลงเชื่อลมปากของคอนสารเลวอย่างราชครู

ผู้มาใหม่ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นราชครูทานเว่ย บิดาของทานหนิงเอ๋อ ที่แม้วัยจะย่างเข้าห้าสิบปีแล้ว แต่ก็ยังดูหนุ่มแน่นดูวัยสามสิบกว่า ใบบนหน้าหล่อเหลาภูมิฐานสมกับฉายาราชครูหน้าหยก ซึ่งยามนี้เขาแสดงสีหน้าของบุรุษผู้แสนอบอุ่น ไม่ว่าจะเป็นท่าทางหรือน้ำเสียง ราชครูทานเว่ยผู้นี้แสดงออกว่าเป็นคนอบอุ่นน่านับถือ เป็นสามีซึ่งเป็นที่พึ่งและเป็นบิดาที่แสนใจดีได้ ทว่าดวงตาคู่นั้นกลับซุกซ่อนความดำมืดไว้

แท้จริงแล้วคนผู้นี้ต้องการให้ทานหนิงเอ๋อออกจากเมืองไปอย่างรวดเร็วยิ่งดี เพราะเขากลัวผู้คนจะครหาและเอาชื่อเสียงอันฉาวโฉ่ของบุตรผู้นี้มาแปดเปื้อนเขาเหลือเกิน ทว่ายามนี้เขากำลังเป็นบิดาผู้แสนดี จึงทำได้เพียงแสดงท่าทีอบอุ่น หากเป็นทานหนิงเอ๋อคงโศกเศร้าแล้วละอื่นให้ ทว่าเธอที่รู้ดีกว่าใครว่าเธอที่อยู่ในร่างของทานหนิงเอ๋อไม่อาจทำใจทำเช่นนั้นได้ สำหรับบิดาผู้คิดวางแผนฆ่าลูกระหว่างทางเช่นเขา เธอทำใจยุ่งเกี่ยวกับไม่ได้จริงๆ

แม้ว่าท้ายที่สุดเขาจะไม่ได้ลงมือ แต่เพื่อรักษาชื่อเสียงของตนแล้ว เขาถึงกับยอมฆ่าลูกตัวเอง ช่างน่ารังเกียจนัก

“ท่านราช...ท่านพ่อ มีอะไรจะกล่าวกับลูกหรือเจ้าคะ” เพราะใจรังเกียจ เธอจึงเกือบเรียกเขาวาราชครู ทั้งน้ำเสียงที่ใช้ก็ยิ่งท่างเห็นคล้ายคนแปลกหน้า

“หญิงเออร์คงโกรธที่พ่อไม่อาจช่วยเจ้าได้กระมัง” ราชครูหันเว่ยตีลีหน้า สลดประหนึ่งรู้สึกผิดเหลือคณา

‘เฮอะ! แสดงละครชัดๆ’

“ไม่เจ้าคะ ลูกจะโกรธท่านพ่อได้อย่างไร ลูกทำผิดจนได้รับโทษทัณฑ์หนักหนาถึงเพียงนี้ ท่านพ่อยังอุตส่าห์เมตตาลูก” ถึงจะพูดแบบนี้แต่น้ำเสียงก็ยิ่งเย็นชาและไร้อารมณ์เช่นเดิม ทั้งยังเพิ่มความท่างเห็นขึ้นอีกหนึ่งส่วน

“หญิงเออร์...”

“ท่านพ่อ ลูกขอถามท่านได้หรือไม่เจ้าคะ”

“ได้สิ...”

“สินสมรสของท่านแม่...ถือเป็นของของลูกใช่หรือไม่เจ้าคะ”

คำถามนี้ทำให้คิ้วเข้มขมวดเล็กน้อย แต่เมื่อเห็นว่าเป็นเรื่องจริงจึงตอบไปอย่างไม่โป้ปด “ใช่”

“เช่นนั้นลูกจะทำอะไรกับมันก็ได้ใช่หรือไม่”

หลังจากที่หยุดขบคิดไปพักหนึ่ง ราชครูหันเว่ยก็ตอบเสียงลั่นเล็กน้อย “ตามใจเจ้าเถิด”

“ขอบคุณท่านพ่อที่ให้ความกระจ่าง เช่นนั้นแล้วลูกขอให้ท่านพ่อกลับไปเถิด ลูกรู้สึกเพลียยิ่งนัก อยากพักผ่อนเหลือเกิน”

พอได้ยินประโยคเช่นนี้ ดวงตาของราชครูหันเว่ยก็เบิกกว้าง คล้ายไม่เชื่อหูตนเอง ดวงตาของเขาทอประกายกร้าว ก่อนจะแปรเปลี่ยนเมื่อรับรู้ได้ว่า บุตรีที่สมควรตายมีบางสิ่งเปลี่ยนไป

เวลานี้มีคล้ายหวนหึงเอ่อที่เขารู้จัก แม้ว่าบุตรีจะเป็นสตรีดีงาม ความสามารถยอดเยี่ยม แต่กลับมีกลิ่นอายความอดทนอดกลั้นแฝงอยู่รอบกาย

ทำให้นางดูห่างเหินและไว้ตัวเกินไป ไม่น่าเข้าใจ แต่ยามนี้ภายใต้ความไว้ตัว และห่างเหินของนางกลับสงบยิ่ง คล้ายกับความสงบก่อนพายุจะเกิดอย่างไรอย่างนั้น

หรือว่าเขาทำงานมากเกินไปถึงได้สายตาฝ้าฟาง

แม้จะตะขิดตะขวงใจ แต่ราชครูหานเว่ยก็ยินยอมจากไป ทว่าก้าวไปไม่กี่ก้าวก็ต้องชะงัก เมื่อหานหนิงเอ่อถามขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบา

“ท่านพ่อเคยรักท่านแม่บ้างหรือไม่เจ้าคะ” ดวงตาคู้งามหยาดเยิ้มของ บุตรีช่างคล้ายกับสูญพันธ์ที่ตายไป แต่แววตาของหานหนิงเอ่อยามนี้กลับสงบนิ่ง และว่างเปล่า แตกต่างจากดวงตาของมารดาที่มักจะเต็มไปด้วยความอ่อนโยน

“...ก็ต้องรักสิ” เขาลังเลเล็กน้อย ก่อนจะตอบเสียงบางเบา

เมื่อได้ยินคำตอบเธอก็เอ่ยเสียงหวาน “ขอบคุณเจ้าคะท่านพ่อ” ก่อนจะส่งยิ้มพร่างพรายให้ราชครูหานเว่ย แล้วไม่คิดจะเอ่ยสิ่งได้อีก คำถามทั้งหมดนั้นล้วนแล้วแต่ถามเพื่อประโยชน์ของหานหนิงเอ่อทั้งสิ้น ทว่าคำถามสุดท้ายนั้นก็เพื่อประโยชน์ของเขา...ราชครูหานเว่ย

เพราะเป็นคำถามที่ทำให้เธอตัดสินใจได้ว่าเธอจะลงดาบกับเขาหรือไม่ หากเขาตอบอย่างหนักแน่นโดยไร้ความลังเล เธอจะปล่อยให้เขาใช้ชีวิตอย่างสงบราบรื่น อย่างน้อยๆ เขาก็ยังได้ชื่อว่าเป็นบิดาผู้ให้กำเนิดของหานหนิงเอ่อ แม้จะหมายเอาชีวิตและไม่ได้รักนาง ทว่าเลือดครึ่งหนึ่งในร่างของนางก็ยังเป็นของเขา ถ้าเธอลงดาบกับเขาหนักเกินไป แม้จะสาสมกับความผิด ทว่า... บุตรทำร้ายบิดาไม่ใช่เรื่องที่ควรกระทำ

แต่เธอกลับต้องผิดหวังกับคำโกหกหลอกลวงเหล่านั้น

หากเขามีเยื่อใยต่อมารดาของหานหนิงเอ่อสักนิด เธอคงไม่คิดลงมือทำอะไร แต่เอาเถิด ตั้งแต่ต้นก็เป็นเขาที่หลอกลวงผู้คน หากความจริงปรากฏเขาก็คงต้องยอมรับมัน หลังจากขบคิดได้พักใหญ่ก็ต้องขมวดคิ้ว ดูเหมือนว่าเธอจะมีแขกอีกแล้ว บางทีเธอควรจะปิดประตูเรือน ไว้รอให้เสียวัจกับเสียหล่นมาแล้วค่อยเปิด ดีหรือไม่

แต่เธอคิดช้าเกินไป เพราะเจ้าของเสียงผีเก้าที่เธอได้ยินนั้นเดินมาหยุด
ในเรือนของเธอแล้ว

“วันนี้ข้าเหนื่อยมากแล้ว อยากพักผ่อน ไม่ขอรับแขก...” เนื่องจาก
เบื่อหน่ายที่จะรับมือกับใคร เธอจึงเอ่ยปากไล่อย่างไม่ไว้หน้า ไม่สนแล้ว ตอนนี้
เธออยากพักผ่อนเพื่อทบทวนความคิดและวางแผนสักหน่อย

“เช่นนั้นมู่ตงขอตัวก่อนนะขอรับ”

คำพูดนั้นทำให้เธอเลิกคิ้ว อันที่จริงเธอคิดว่าจะเป็นอย่างนางสามมา
ต่อว่าเธอที่รังแกผู้ที่รักของเขาเสียอีก ไม่คิดว่าจะเป็นมู่ตง

“เดี๋ยวก่อน ข้ามีเรื่องจะพูดกับเจ้าหลายเรื่องทีเดียว เข้ามานั่งจิบน้ำชา
ก่อนสิ”

เธอหันไปเรียกมู่ตงก่อนจะเดินไปยังโต๊ะ ทั้งยังไม่ได้แสดงท่าทางดุจ
นายกับบ่าว

“ไม่เหมาะกระมังขอรับ ไม่ทราบว่าคุณหนูมีเรื่องอันใดจะกล่าวกับบ่าว
ก็กล่าวมาเถิด” มู่ตงทำท่าลังเล

เขาคงกลัวจะมีใครเห็นตอนอยู่กับเธอสองต่อสองแล้วเอาไปพูดเรื่อย
เปื่อย แต่ถึงจะมีคนเห็นจริงๆ เธอก็หาได้สนใจไม่ ตอนนี้เธอแค่พูดกับคนที่
จะขับรถม้าพาเธอไปส่งที่จุดหมายปลายทางเท่านั้น มันอาจจะดูไม่เหมาะสม
ที่คุณหนูจะลดตัวไปคุยกับคนขับรถม้า ทว่าด้วยสถานะของหานหนิงเอ๋อ
ยามนี้ การที่นางจะพูดคุยกับคนขับรถม้าก็ไม่น่าแปลกใจเท่าไร อย่างไรก็ตาม
สตรีที่มีโทษถูกเนรเทศผู้หนึ่งเท่านั้น

“เรื่องที่จะพูดนั้นยาวทีเดียว นั่งจิบชาไปด้วยคงจะดีกว่า” ว่าจบเธอก็
วางหยกสินิลไว้บนโต๊ะ ก่อนจะทรุดกายลงนั่ง แล้วเงยหน้ามองมู่ตงที่มองหยก
สินิลเขม็งด้วยสีหน้าเรียบเฉย เธอฉวยโอกาสนี้พิจารณาคนขับรถม้าผู้ลึกลับ
ผู้นี้ไปด้วย

จะว่าไปแล้วมู่ตงผู้นี้ก็หน้าตาดีไม่น้อย เพียงเพราะเขาสวมชุดซ่อมช่อ
เช่นนั้นกระมัง เขาจึงไม่ได้เปล่งประกายทำลายล้างเช่นบุรุษอื่น

“เซ่นนี้หนูต้องขอเสียมรยาทแล้ว”

หลังจากมองจนพอใจ ดวงตาของมู่งก็ทอประกายวาบก่อนจะสลัด
คราบคนชั่วรณมาต่ำต้อยทิ้ง แล้วเดินมาทรุดกายนั่งตรงหน้าเธอ

สาม

หลายคนก็หลายความ

กว่าจะพูดคุยกับมู่ตงและแม่นมหวังเสร็จก็เป็นเวลาบ่ายคล้อย ตอนนี้ เธอรู้สึกเหมือนพลังงานในร่างกายถูกใช้ไปจนหมดสิ้น ทั้งหมดแรงและปวดหัว ก็เล่นปอบโยนแม่นมหวังตั้งนานกว่าจะได้พูดคุยกัน

ตอนแรกที่แม่นมหวังรู้ว่าหานหนิงเอ๋อถูกเนรเทศออกจากเมืองหลวงก็แทบจะวิ่งไปเอาเรื่องราชครูหานเว่ย กว่าเธอจะหว่านล้อมว่ามันเป็นเหตุสุดวิสัยก็เล่นเอาเหนื่อย กว่าจะบอกถึงสาเหตุที่เรียกมาก็พูดจนคอแห้ง

เธอเรียกแม่นมหวังมาเพราะต้องการให้ทางจัดการแปรเปลี่ยนสินสมรสของมารดาหานหนิงเอ๋อให้เป็นตัวเงิน เพราะการชนทรัพย์สินจำนวนมากออกจากเมืองหลวงไม่ต่างอะไรกับการซื้อเข้าให้โจรมาปล้น เพื่ออนาคตอันแสนสวยงาม เธอขอไม่เสี่ยงจะดีกว่า อีกอย่าง ถ้าคนถูกเนรเทศอย่างหานหนิงเอ๋อถูกโจรฆ่าตาย คงไม่มีใครเสียใจหรือมาช่วยเหลือใดๆ ตนต้องเป็นที่พึ่งแห่งตน ต้องวางแผนการอนาคตไว้

ส่วนการที่เรียกมู่ตงมานั้นก็เพื่อวางแผนการเดินทางให้ราบรื่น ก่อนออกจากเมืองหลวงเธอมีแผนการเล่นยิ่งใหญ่เพื่อแก้แค้นให้หานหนิงเอ๋อแน่นอนเมื่อคิดจะเล่นใหญ่ทั้งที ก็ขอเล่นให้อลังการหน่อยแล้วกัน

เดิมทีหานหนิงเอ๋อควรจะถูกส่งไปยังวัดประจำตระกูล แต่เพราะเหตุผลหลายประการ ทำให้ราชครูหานเวย์ไม่ส่งนางไป ส่วนเรื่องแผนการนั้นเธอคิดไว้ตั้งแต่ตอนอ่านนิยายแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องปกติที่คนอ่านนิยายจะสมมติว่าตนเป็นตัวละครในนิยาย แล้วถ้าเจอเหตุการณ์เช่นนี้ เราจะทำอย่างนี้ให้ได้ผลที่แตกต่าง เธอก็นึกมโนไปเรื่อยเปื่อย

พอมโนมากเข้าก็เกิดไอเดียบรรเจิด คิดไปคิดมา ประเมินผลได้ผลเสียแล้ว...ไม่มีผลกระทบมาก ทั้งยังถือเป็นการทำให้ผู้คนจดจำหานหนิงเอ๋อได้ เธอจึงตัดสินใจลงมือทำ

หลังจากถูกเนรเทศออกจากเมือง หานหนิงเอ๋อก็กลายเป็นบุคคลที่ถูกลืมน เป็นสิ่งที่เธอรับไม่ได้อย่างรุนแรง คือนางเป็นนางร้ายที่สวยงามและเก่งมาก แต่เพราะพิษรักแรงหึงจึงกลายเป็นคนร้ายกาจ คนที่เป็นเหตุให้นางร้ายกาจใช้ชีวิตอย่างมีความสุข ขณะเดียวกันหานหนิงเอ๋อกลับถูกกลืนหายไปกับกาลเวลา และถูกลืมเลือนไปเสียได้

บอกเลย...เธอไม่ยอมแน่

ถ้าชีวิตนางร้ายเป็นเปลวเทียนที่ช่วงโชติเพียงชั่วขณะแล้วดับวูบ เธอจะทำให้ผู้คนจดจำช่วงเวลาโชติช่วงนี้อย่างไม่ลืมเลือนเลย

หลังจากถูกเนรเทศไปแล้ว แม้ว่าหานหนิงเอ๋อจะหายสาบสูญและถูกลืมเลือน ทว่าในช่วงท้ายๆ เรื่อง มุ่งตกลับมีบทบาทมากพอสมควร ไม่ว่าจะเป็นตอนที่เขาสรางความปั่นป่วนให้แผนครองบัลลังก์ขององค์ชายสาม หรือจะเป็นหัวหน้ากองโจรบุกลั่นค่ายทหารของกองทัพ คนผู้นี้ล้นเข้าไปเกี่ยวข้อกับเรื่องวุ่นวายต่างๆ ที่เกิดขึ้น ถึงจะถูกจับได้หลังจากองค์ชายสามครองบัลลังก์แล้ว แต่ก็มีกลุ่มคนลี้ลับมาช่วยเขาไป พร้อมทั้งยังสร้างความวุ่นวายจนเมืองหลวงเสียหายใหญ่โต

เธอไม่รู้เบื้องลึกเบื้องหลังอะไรนัก แต่คิดว่าหากคนชั่วร้ายยังมีความสามารถขนาดนี้ แล้วผู้เป็นเจ้านายจะมีความสามารถขนาดไหน ก็จากเนื้อเรื่องและการกระทำต่างๆ ของมุ่งต ทำให้เธอเดาได้ไม่ยากว่าเขาน่าจะมีเจ้านาย

อีกทั้งเมื่อฟังคำขอของเธอ เขาก็ตัดสินใจไม่ได้ทันที นั่นเป็นเครื่องยืนยันได้ว่า เขาไม่ใช่คนที่มีความสำคัญที่สุด ส่วนหยกสินลั่นก็น่าจะมีความเกี่ยวข้องกับเจ้านายของเขามากทีเดียว

ไม่ว่าจะอย่างไรไปแล้วแต่ คินนี่เธอน่าจะรู้ผล คิดแล้วก็ปลดเสื้อผ้าออกจากร่าง ย่างเท้าลงในอ่างไม้ที่บรรจุน้ำอุ่นและมีกลิ่นหอมของดอกไม้อย่างอ่อนโยน ดมด่ำไปกับการอาบน้ำอย่างคนโบราณด้วยความสำราญ แม้มดอกไม้เหล่านี้จะเป็นเพียงดอกไม้แห้งเก่าเก็บ แต่เธอก็ยังพอทนได้

ขณะที่หานหนึ่งเฝ้าอาบน้ำอยู่นั้น ตาหนักรัชทายาทก็ยุ่งวุ่นวายขนาดหนัก เนื่องจากรัชทายาทที่ได้รับบาดเจ็บจากการไปชมการซ้อมรบอาละวาด เพราะความเจ็บปวด

“เจ้าพวกสมควรตาย! ไหนบอกว่าทำแผลไม่เจ็บ ไฉนข้าถึงได้เจ็บจะตายอยู่แล้ว ทหาร! ลากพวกมันทั้งหมดไปตัดหัว” ร่ำสูงเปลือยไหล่ข้างซ้าย ที่มีผ้าพันแผลสีขาวพันไว้ ตรงกลางผ้าพันแผลเป็นกลีบดอกเหมยสีแดงสด อันเกิดจากเลือดที่ซึมจากบาดแผลที่ปริเพราะเคลื่อนไหวมากเกินไป เขากำลังไล่เตะหมอลงว้ยกลางคนร่างท้วมที่เพิ่งถวายการรักษา

“รัชทายาทโปรดเมตตา รัชทายาทโปรดเมตตา...” หมอล่วงผู้นำสงสารทำได้เพียงคุกเข่าอ้อนวอนขอความเมตตาทั้งที่น้ำตายังไหลพราก ตั้งแต่ได้ยินข่าวว่ารัชทายาทได้รับบาดเจ็บจากลูกหลงของการซ้อมรบ เหล่าหมอล่วงก็พากันเกียงว่าใครจะเป็นผู้รักษา เพราะรู้ถึงกิตติศัพท์ของรัชทายาทผู้นี้ดี ยามปกติก็ผีเข้าผีออก ประเดี๋ยวดี ประเดี๋ยวร้าย ใครก็ยากที่จะเข้าหน้าติด และยามนี้ยิ่งได้รับบาดเจ็บ ผู้ที่มารักษารัชทายาทจึงเท่ากับมาหาเรื่องตายชัดๆ

เป็นเพราะเขาทำบุญมาน้อยดวงเลยช่วยที่สุด ดันจับได้ไม้สั้นจันทอง มาทำหน้าที่รองมือรองเท้ารัชทายาทดังที่เห็น บาดแผลเหวอะหวะปานนั้นไม่เจ็บก็แปลกแล้ว ไฉนรัชทายาทถึงไม่รู้ได้

“หุบปาก! เจ้าเป็นหมอล่วงไรกันถึงมือหนักปานนี้ ยามเข้าหอ เมียเจ้า

“ไม่ถืบเจ้าตกเตียงบังหรือ” ตะคอกถามแล้วจึงถืบร่างท่วมของหมอลวงเต็มฝ่าเท้า

“รัชทายาทโปรดเมตตา...”

“เมตตาบ้านเจ้าสิ หุบปาก! หากไม่อย่าตายก็ใส่หัวไปให้พ้น” ว่าแล้วก็โยนอุปกรณ์ทำแผลลงบนร่างท่วมเสียงดังโครมอย่างไม่คิดสงสาร จนหมอลวงต้องรีบลากสังขารที่สะบักสะบอมออกจากตำหนักรัชทายาทอย่างไม่คิดจะเหลียวหลัง พร้อมกับร้องขอบคุณสวรรคตในใจ

“นายท่าน ออกแรงจนแผลปริขนาดนั้น คงไม่เจ็บแล้วกระมังขอรับ” ลับหลังหมอลวงไม่นานก็มีเสียงดังขึ้นจากด้านหลังเสา เจ้าของประโยคเป็นบุรุษร่างสูงในชุดชอมซ้อยืนพิงเสาอยู่ สายตาของเขาจ้องมองไปยังขอบฟ้าที่ถูกฉาบด้วยแสงสีส้ม ในใจเฝ้าวณเวียนนึกถึงสาเหตุที่ทำให้เขาต้องมาพบนายท่านถึงในวังหลวงอย่างคิดไม่ถึง

“มู่งง เจ้าเองก็คงอยากถูกเตะด้วยใช่หรือไม่” รัชทายาทซึ่งเพิ่งสูดปากเพราะรู้สึกเจ็บระบมที่แผลบนหัวไหล่กล่าวด้วยน้ำเสียงไม่สบอารมณ์ ก่อนจะกวัดดวงตาทหารที่สาดประกายคมไปยังร่างซึ่งยืนพิงเสาด้วยแววมাত্রร้าย

“นายท่านอย่าพาลสิขอรับ” ถึงจะพูดด้วยน้ำเสียงคล้ายสำนึกผิด แต่สีหน้ากลับไม่สลดเลยแม้แต่น้อย อาจเป็นเพราะเขารู้จักรัชทายาทที่ถูกขนานนามว่าไร้ความสามารถและทำตัวเสเพลไปวันๆ ผู้นี้ดีกว่าใคร จึงทำให้เขาไม่นึกกลัวเท่าใดนัก

หากไม่ลำเอิน รัชทายาทผู้เป็นนายท่านของเขาย่อมไม่ทำอันใดแน่นอน แต่ไม่นับยามที่นายท่านอารมณ์ไม่ดี

“มู่งง ข้าสั่งให้เจ้าไปเป็นบ่าวคุ้มกันคุณหนูผู้หนึ่งมิใช่หรือไม่ เจ้าถึงเสนอหน้ามาได้ หรือคิดจะขัดคำสั่งข้า”

“มิใช่ขอรับ ข้าน้อยเพียงมาแจ้งข่าว”

“หืม ข้าเพิ่งรู้ว่าการเป็นบ่าวคุ้มกันคุณหนูที่เสนออ่อนแอทำให้เจ้ารู้ข่าวสารสำคัญเสียด้วย” น้ำเสียงของนายท่านฟังคล้ายไม่ยั้งระ ทว่าไอ้สังหาร

เข้มขันกลับถูกปล่อยออกมาโดยมีจุดมุ่งหมายคือมุ่ง

“นายท่าน โปรดใจเย็นสักนิด ข้าน้อยแค่จะมาบอกท่านว่า...หยกสินิลปรากฏแล้วเท่านั้นเองขอรับ”

เพียงได้ยินคำว่า ‘หยกสินิล’ ไอลังหารก็หายวับไป คิ้วเข้มของรัชทายาทเลิกขึ้นก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“หยกสินิลปรากฏแล้ว? ของจริงหรือเจ้าตาฟาด” ด้วยรู้ถึงความสำคัญของหยกสินิลดี รัชทายาทเหียนซ่างเฉินผู้ถูกขนานนามว่าไร้ความสามารถจึงเอ่ยถามอีกครั้ง

แม้ภายนอกเขาจะเป็นรัชทายาทผู้ไร้ความสามารถและเอาแต่ใจเป็นหนึ่ง ทว่าน้อยคนนักที่จะรู้ว่าแท้จริงแล้วเขาคือนายท่านเฉิน ผู้นำสูงสุดแห่งอิงเกอจื่อหรือเงาพิราบ ล่านักลี้ลับที่ชาวยุทธ์ต่างหวาดกลัว

หยกสินิลคือป้ายอำนาจสูงสุดที่สามารถควบคุมกำลังทั้งหมดของอิงเกอจื่อ ขอเพียงมีหยกสินิล แม้กระทั่งเขาก็ต้องกระทำตาม เดิมทีมันหายสาบสูญไปหลายสิบปีแล้ว นับตั้งแต่เขาได้เป็นผู้นำของอิงเกอจื่อ เขาก็ส่งคนออกตามหาหยกสินิลนี้มาโดยตลอด เนื่องจากหยกสินิลจะทำให้เขารับอำนาจมาไว้ในมือเพียงผู้เดียว และไม่ต้องกลัวว่าผู้ใดจะมีอำนาจเหนือเขาได้

“ของจริงขอรับ” มุ่งตบคำก่อนจะล้วงเข้าไปในอกเสื้อเพื่อหยิบหยกสินิลขึ้นมา ยามที่สัมผัสถึงความเย็นของเนื้อหยกก็ทำให้เขาขนลุกซู่อย่างช่วยไม่ได้

เหียนซ่างเฉินรับหยกมาจากมุ่งแล้วทำบางอย่างเพื่อพิสูจน์ว่ามันเป็นของจริงดังคำของมุ่งหรือไม่ ครั้นพบว่ามันเป็นของจริงแท้แน่นอนเขาก็เริ่มขมวดคิ้ว รู้สึกได้ถึงเค้าลางของความยุ่งยาก

“เจ้าได้มันมาจากผู้ใด”

“คุณหนูที่นายท่านสั่งให้ไปคุ้มกันอย่างไรเล่าขอรับ”

“หานหนิงเอ๋อหรือ”

“ขอรับ” พอรู้ว่าเป็นใคร หัวคิ้วของเหียนซ่างเฉินก็ขมวดเป็นปมแน่น

เขาจำได้ว่าเมื่อสิบปีก่อนตอนที่เขาเพิ่งเข้ารับตำแหน่งผู้นำของเมืองเกอจื่อใหม่ ๆ มีสตรีนางหนึ่งมาว่าจ้างให้เขาส่งคนไปคุ้มครองบุตรด้วยไข่มุกรাত্রีก่อนใหญ่เท่ากำปั้น แค่วไข่มุกรাত্রีขนาดเท่านี้วิ่งยังต้องใช้ทองคำถึงหนึ่งในสี่ของคลังหลวง ทว่าเพื่อคุ้มครองบุตรที่เป็นทารกตัวเล็กๆ สตรีนางนั้นถึงกับใช้สมบัติที่มีค่ามหาศาล

ยามนั้นเขาเห็นว่าเป็นเพียงการคุ้มครองเด็กน้อยผู้หนึ่ง จึงส่งมู่ตงไปโดยไม่ได้คิดสิ่งใด ทว่าใครจะรู้เลยว่าเด็กน้อยผู้นั้นกลับมีผู้คนมากมายต้องการสังหาร

เมื่อเวลาผ่านไปเด็กน้อยผู้นั้นก็เติบโตใหญ่กลายเป็นสตรีโง่งมผู้หนึ่ง นัยน์ตาของนางช่างมีตบอด หลงรักน้องสามของเขามิได้แค่เปลี่ยนไปได้ อย่างไรก็ตาม สุดท้ายกลายเป็นเพียงหมากเบี้ยให้คนหลอกใช้ ช่างโง่งมโดยแท้

“สตรีโง่งมผู้นั้นไม่รู้ถึงความสำคัญของหยกสีนิลนี้เลยหรือ โฉนจึงมอบให้เจ้าอย่างง่ายดายเช่นนี้”

“นั่นคือปัญหาที่ข้าเองก็คิดไม่ตกเช่นกันขอรับ บางทีท่านหญิงเอ้ออาจจะได้โง่งมดังที่เห็น”

ยิ่งได้ฟังหวัคิ้วของเหียนชางเซินก็ยิ่งไม่อาจคลายออกได้ หากเป็นจริงดังคำของมู่ตงว่า ดูแล้วจะเป็นปัญหาใหญ่ หากไม่รู้ถึงความสำคัญของหยกสีนิลคงไม่คิดเผยออกมา แต่ถ้ารู้ถึงความสำคัญก็คงไม่คิดมอบให้มู่ตงง่ายดายปานนี้

“กลับไปเสีย คินนี้ข้าจะไปพบนาง” กล่าวจบเหียนชางเซินก็เหยียดกายตรง แล้วหมุนร่างเข้าไปในตำหนักเพื่อจัดการแผลที่เริ่มปริของตน และเพื่อเตรียมตัวไปพบกับสตรีโง่งมที่กำลังจะถูกเนรเทศออกจากเมืองหลวงในอีกไม่กี่วันข้างหน้า

อันที่จริงแล้วเขาเองก็รู้จักนางหญิงเอ้อ ทั้งยังเคยพบปะหลายครา และก็ยอมรับว่าสตรีนางนั้นงดงามจนยากจะหาผู้ใดเทียบเทียม แต่เมื่อรู้ว่าเป็นคู่หม้ายของน้องชาย เขาก็ไม่คิดจะสนใจนาง สตรีที่ถูกผู้อื่นตีตราจองเอาไว้

แม้จะมีความงดงามเพียงใดก็ไม่น่าสนใจแม้เพียงนิด

แม้ยามนั้นนางจะกลายเป็นสตรีที่ถูกทิ้งขว้าง แต่เศษเดนของคนอื่นโย
เขาต้องเก็บมาเล่นให้เสียมือ

ส่วนบาดแผลที่โหล่นเขาหาได้สนใจไม่ เพราะอย่างไรก็เป็นฝีมือของ
เขาเอง รอม้างตั้งนานแต่ก็ไม่เห็นพวกที่จ้องตำแหน่งรัชทายาทตาเป็นมันจะลงมือ
ทำอะไรสักที อีกทั้งเขาเองก็เบื่อเหลือเกินเลยลงมือสร้างเรื่องขึ้นมานิดหน่อย
กวนน้ำให้ขุ่นแล้วรอคนลงมาจับปลาดีกว่า

เล่นกับคนจับปลาตอนน้ำขุ่น...น่าสนุกจะตาย

“นางก้านลสมควรตาย! โฉนไม่รีบเตรียมน้ำอุ่นไว้ให้ข้า” คิดแล้วก็ร้อง
เสียงดังเพื่อกลั่นเกล้งให้นางก้านลน้อยใหญ่ในตำหนักกอกลั่นขวัญแขวน ช่าง
เป็นการละเล่นรื่นเริงที่เขาชื่นชอบยิ่งนัก

ข่าวเรื่องรัชทายาทถูกทำร้ายแพร่กระจายไปจุฬาลงกรณ์ ท้ามกลาง

ความสงบสุขของเมืองหลวง ที่ตำหนักใน ตำหนักองค์ชายทั้งหลาย และจวน
ขุนนางน้อยใหญ่ ต่างก็เต็มไปด้วยความเคร่งเครียด แม้เหียนซางเซินจะถูก
ขนานนามว่ารัชทายาทผู้ไร้ความสามารถ แต่เขาก็สมควรได้รับตำแหน่ง
รัชทายาทโดยชอบธรรม ไม่ว่าจะเป็นเพราะเขาเป็นโอรสองค์แรกของฮ่องเต้
หรือมีพระมารดาเป็นฮ่องเฮา สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นปราการสำคัญที่คอยคุ้มกัน
ให้เขารั้งตำแหน่งรัชทายาทไว้ได้อย่างเหนียวแน่น

แม้จะเป็นรัชทายาทไร้ความสามารถ แต่เหียนซางเซินกลับเป็นโอรส
ที่ฮ่องเต้จิ้นจ้งโปรดปรานที่สุด เพราะไม่ว่ารัชทายาทจะก่อเรื่องอย่างไร หากไม่
คอขาดบาดตายก็ไม่รับสั่งต่อว่าสักคำ จนมีคำกล่าวทำให้ฝ่าบาทกริ้วยิ่งดีกว่า
ผิดใจรัชทายาท

ณ ตำหนักขององค์ชายสาม

ยามนั้นนอกจากองค์ชายสามที่เป็นเจ้าของตำหนักแล้ว ยังมีองค์ชายห้า

และองค์ชายแปดรวมอยู่ด้วย แน่หนอนว่าองค์ชายทั้งสององค์นั้นต่างก็แอบ
ตกหลุมรักหาลือชื่อผู้แสนสดใส

“พี่สาม ท่านคิดว่าเป็นฝีมือผู้ใด” องค์ชายแปดเหียนฮุยเจี่ยซึ่งยังเป็น
เด็กหนุ่มเอ่ยถามด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์อย่างมาก แม้เขาจะไม่ชอบใจ
รัชทายาทผู้ไร้ความสามารถ ทว่าการกระทำอันโจ่งแจ้งไร้ความคิดนี้ช่างโง่งม
นอกจากจะไม่เป็นประโยชน์อันใดแล้ว ยังทำให้ตำแหน่งรัชทายาทของตน
น่ารังเกียจผู้นั้นมันคงยิ่งกว่าเดิม ครานี้หากมีผู้ใดกลักร้องเรียนเรื่องที่รัชทายาท
ไร้ความสามารถละก็ เรียกได้ว่าหาเรื่องให้เสด็จพ่อกริ้วชัดๆ

“จะเป็นฝีมือของผู้ใด เจ้าจำเป็นต้องเดาตร้อนหรือ อย่างไรไม่ใช่ฝีมือ
ของพวกเรา มิเห็นต้องคิดมาก” องค์ชายห้าเหียนจินเฉิงว่าพลางยกพัดใน
มือเคาะศีรษะน้องชายด้วยความเอ็นดู ก่อนจะพูดต่อ “สิ่งที่เราควรให้ความสนใจ
เวลานี้คือเรื่องของห่านหนึ่งเอื้อที่จะถูกเนรเทศออกจากเมืองต่างหากเล่า
ไต่ยินมาว่าตั้งแต่นางพ้นจากลัมปวยก็ทำตัวประหลาด คล้ายไม่รู้สึกรู้สากับการ
ที่ถูกเนรเทศเลยแม้แต่หน่อย”

“เฮอะ! สตรีน่ารังเกียจที่มีดีเพียงความงามผู้นั้นน่าสนใจอันใดกัน อีก
ประเดี๋ยวก็ถูกเนรเทศไปแล้ว จะเก็บมาคิดให้เปลืองสมองไปโย” น้ำเสียงของ
องค์ชายแปดเต็มไปด้วยความรังเกียจเด็ดฉันท สตรีโง่งมผู้นั้นคิดหรือว่า
เพียงแค่ความงามจะทำให้พี่สามหลงรักนางได้ หากไม่ใช่เพราะเป็นสัญญา
หมั้นหมายที่เสด็จพ่อทำไว้ พี่สามคงไม่คิดจะชยตาแลนางแม้แต่หน่อย สตรีที่
มีเพียงความงามแต่ไร้สมองเช่นนาง มีสิ่งใดคู่ควรกับพี่สามกัน

“เจ้าไม่คิดว่ามันแปลกบ้างหรือที่นางไม่คิดไว้วางยที่ถูกเนรเทศออก
จากเมือง”

“แปลกอันใด นางคงเสียใจจนปลงตกแล้วมากกว่า”

“เช่นนั้นก็ดี พี่กลัวว่านางจะคิดวางแผนอะไรอีก ยิ่งครานี้ไม่ยอมให้
เสี่ยวจิ้งกับเสี่ยวหลันรับใช้ใกล้ชิด เลยกกลัวว่านางจะรู้แล้วว่าสาวใช้ไม่ได้เรื่อง
ทั้งสองเป็นคนของเรา”

“พี่หาคิดมากเกินไปแล้ว แค่มัวป่วยครั้งเดียวจะทำให้คนโง่มฉลาดขึ้นได้อย่างไร เป็นไปไม่ได้แน่นอน”

“พี่เพียงคิดเผื่อไว้ โฉนเจ้าต้องเสี่ยงดังด้วยเล่า” ว่าแล้วก็ใช้พัดเคาะศีรษะน้องชายอีกคราหนึ่ง ซึ่งคราวนี้เขาไม่ยั้งมือแม่แต่น้อย

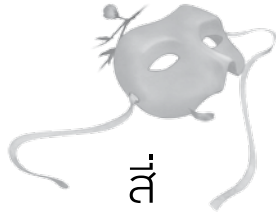
“โอ๊ย! พี่ห่าข้าเจ็บนะ ท่านเอาแต่เคาะหัวข้า ถ้าวันหนึ่งข้าโง่ขึ้นมา ข้าจะเกาะติดท่านเป็นกาฝาก ให้ท่านเลี้ยงดูข้าจนแก่ตายเลย”

ทว่าเสียงทู่เมียงของทั้งสองคนหาได้หลุดเข้าหูขององค์ชายสามเหียน-เซวียนเหวิน ผู้เป็นพระเอกของเรื่อง ด้วยแดงลิขิตรัก ที่นั่งเดินหมากอยู่คนเดียวไม่

เมื่อเขาวางหมากดำตัวสุดท้ายเพื่อพิฆาตหมากขาวจนไม่เหลือโอกาสตอบโต้ได้แล้ว จึงหันไปสนใจคนทั้งสอง

“พวกเจ้าทั้งสองก็เลิกเถียงกันได้แล้ว หากไม่สบายใจ พรุ่งนี้ค่อยไปดูนางหน่อยก็แล้วกัน ข้าเองก็อยากรู้มากกว่าหมากไร้ค่าตัวนั้นจะทำเรื่องอันใดได้อีกบ้าง”

พอได้ฟังคำพูดขององค์ชายสาม องค์ชายหาก็ระบายยิ้มก่อนจะยกพัดขึ้นมาโบกอย่างพึงพอใจ แตกต่างจากองค์ชายแปดที่ขยับปากบ่นอย่างไรเสียง โดยไม่รู้ว่แท้จริงแล้วพี่ชายทั้งสองต่างไม่ได้อยากจะไปเยี่ยมทานหนึ่งเออ ทว่าต้องการไปหาหาลิขิตผู้เป็นนางในดวงใจของพวกเขาต่างหาก

หมากของแต่ละคน

หลังจากที่อาบน้ำแต่งตัวเรียบร้อย ยามนี้เธอก็อยู่ในชุดนอนผ้าแพร ลีโอนเน่อบางเบา ตอนแรกเธอคิดว่าสวมแล้วจะไม่สบายตัว แต่ที่ไหนได้กลับสบายจนแทบจะทำให้เธอเคลิ้มหลับระหว่างนั่งเล่นหมากอยู่เพียงคนเดียว

แม้เธอจะเป็นแค่หัวหน้าแผนกฝ่ายบุคคล แต่เธอก็เป็นถึงเซียนหมาก เซียนจะบอกให้ ฉายามือมารที่คนอื่นตั้งให้ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น โดยเฉพาะการที่เธอชอบแก่งัดเดินหมากเพลิงพลาจันเกือบพ่ายแพ้ แล้วพลิกเอาชนะด้วยหมากเพียงไม่กี่ตัว จนแทบไม่มีใครอยากเดินหมากกับเธอเลย

ความรู้สึกตอนเอาชนะทั้งๆ ที่อีกฝ่ายใช้ทุกอย่างจนหมดสิ้นแล้วนี่... เราใจจะตาย ทว่าเธอยังไม่ทันวางหมากขาวตัวสุดท้ายเพื่อพลิกกระดาน ที่ถูกหมากดำปิดล้อมจนหมดสิ้นหนทางไปต่อ ก็มีแขกมาเยือนเสียก่อน

เสียงฝีเท้าของแขกผู้นี้เบามาก ทั้งยังไม่ได้มาอย่างปกติ เธอก็พอจะเดาได้ว่าเป็นคนลึกลับมาก แต่จะมาแบบปกติไม่ได้หรือ จำเป็นไหมที่จะต้องเดินอยู่บนหลังคาเรือนคนอื่น

“อยู่บนหลังคาเช่นนั้นไม่กลัวก้าวผิดแล้วหล่นลงมาบ้างหรือเจ้าคะ”
น้ำเสียงของเธอยังคงไร้อารมณ์เหมือนเคย นี่เป็นข้อเสียของการเก็บอารมณ์

เก่ง เธอเองก็รู้ดีแต่ก็แก้ไม่ได้สักที

ทว่าเมื่อประโยคนั้นถูกเอ่ยจากปากของนางหนึ่งเอือกกลับฟังไพละ
รีนหูเสียเหลือเกิน

“เรื่องนี้ก็ไม่น่าห่วงเท่าเรื่องที่แม่นางถูกเนรเทศออกจากเมืองหลวงหรือ
กระมัง” เสียงที่ตอบกลับมานั้นเหมือนคุยกับคนเอาแต่ใจที่ชอบใช้อารมณ์
เป็นใหญ่ แต่ก็ให้ความรู้สึกที่อิสระและอหังการ รวากับว่าไม่มีใครในโลกนี้จะ
บังคับเขาได้

จะว่าไปแล้วเธอก็คิดว่าไว้วางใจนางของอิงเกอจือจะเป็นคนเงียบขรึม
เหมือนตัวละครในนิยายเรื่องอื่นๆ เสียอีก เลยรู้สึกผิดคาดเล็กน้อย แต่มี
บทบาทคล้ายกันก็เชื่อว่าจะต้องมีนิสัยเหมือนกันนี่นา ดังนั้นเธอก็ไม่จำเป็นจะ
ต้องสนใจ

อย่างไรถ้าจบเรื่องนี้แล้ว เธอก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเขาอีก

“ขอบคุณท่านที่เป็นห่วง แต่เรื่องนี้ไม่สำคัญเท่ากับการค้าขายของเรา
กระมัง” กล่าวแล้วก็ใช้มือข้างที่ไม่ได้กำหอกขวายหยิบผลไม้ที่แม่นางหิ้วจัดใส่
จานมาให้เมื่อตอนหัวค่ำเข้าปาก เธอจำไม่ได้ว่าเป็นผลไม้อะไร รสชาติคล้าย
ฝรั่ง แต่เนื้อกลับชุ่มน้ำเหมือนสาลี่ อร่อยดี

“ค้าขาย? เหตุใดแม่นางคิดว่าข้าจะตกลงทำการค้าด้วยเล่า”

“ก็ข้าชำระไปแล้วไม่ใช่หรือ ท่านคงไม่คิดจะน้องโกงข้ากระมัง”

“ชำระไปแล้ว? คงไม่ได้คิดว่าแค่หยกสีนิลแผ่นเดียวจะมีค่าจนทำให้ข้า
ตกลงค้าขายกับแม่นางได้หรอกนะ”

“หากไม่มีค่า โฉนทานถึงรับไว้ ไม่คืนมันกลับมาให้ข้าเล่า” เธอตอบ
กลับไปแล้ววางหอกขวายลงบนกระดานอย่างเบามือ นำนางนั่ง วางหอกเพียง
ตัวเดียว หอกขวายที่เห็นว่าหมดสิ้นหนทางแล้วกลับพลิกพื้น กลายเป็นมี
หนทางไปต่อได้อย่างไม่น่าเชื่อ และแน่นอนว่าหอกกระดานนี้มีเธอเห็นเพียง
คนเดียวเท่านั้น

ในระหว่างที่ความเงียบครอบงำพร้อมกับกาลเวลาที่หมุนผ่าน ในที่สุด

คนบนหลังคาก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“แม่นางเองคงไม่ได้โง่มดั่งคำผู้อื่นกล่าวว่าสินะ”

“ไม่หรอก ตัวข้ามันโง่มมาก และจนบัดนี้ก็ยังไม่ฉลาด แต่ช่างเถิด
อย่างไรเรื่องนี้ก็ไม่สำคัญเท่าการค้าขายของเรา ท่านจะเอาอย่างไร ยังจะดำเนิน
ต่อไปหรือไม่”

เธอถามก่อนจะหยิบหมากดำขึ้นมาขบคิด ทบทวนความจำตัวเอง ทั้ง
ยังคาดเดาลักษณะนิสัยของคู่ต่อสู้ และมันก็เป็นจริงอย่างที่เธอพูด แต่ไหน
แต่ไรเธอไม่ใช่คนฉลาด เรื่องการเรียนของเธอก็แค่ปานกลางไม่ได้เก่งอะไร คิด
คำนวณก็ไม่ได้เรื่อง ที่ได้เรื่องอย่างเดียวก็คือ เธอดูคนเป็นและคาดเดาลักษณะ
นิสัยของคนที่ถูกคลุคลีด้วยระยะหนึ่งได้ แม้จะไม่แม่นยำนัก แต่ก็มากพอจะ
ทำให้เธอรู้ตำแหน่งหัวหน้าแผนกฝ่ายบุคคลได้ทั้งที่เพิ่งเรียนจบไม่กี่ปี

เธอไม่ใช่คนที่รู้ล่วงหน้า แต่เธอแค่คาดเดาว่าอีกฝ่ายจะลงมือทำสิ่งใด
จากลักษณะนิสัยของอีกฝ่ายที่เธอรับรู้ ซึ่งมันก็ไม่ได้แม่นยำเหมือนตาเห็น
แต่ก็อยู่ในขอบข่ายที่เธอคาดเดาไว้

“มันก็ขึ้นอยู่กับว่าสินค้าที่ท่านต้องการนั้นเหมาะสมกับราคาที่ย่ามา
หรือไม่”

เมื่อได้ยินคำตอบกลับมาเธอก็ต้องขมวดคิ้ว เพราะน้ำเสียงของเขายามที่เอ่ยประโยคนั้นเต็มไปด้วยความสนุกสนานจนน่าขนลุก

“คุ้มหรือไม่คุ้ม ต้องลองฟังถึงจะรู้ แต่เราจะเจรจากันแบบนี้หรือเจ้าคะ”

“แม่นางคงลืมไปแล้วกระมัง ว่าชายหญิงไม่ควรซัดใจกลัวยามวิกาล”

“แล้วอย่างไร เวลาที่ชื่อเสียงของข้าใช้ว่าจะดีอะไร เพิ่มเรื่องให้ผู้อื่น
ค้นหาอีกสักเรื่องคงไม่ทำให้ข้าตกต่ำกว่าที่เป็นอยู่ได้หรอก อีกประเด็นว่าน้ำค้าง
ก็ลง ท่านอยู่ข้างบนนั้นอาจจะเป็นหวัดเอาได้”

“ไม่เป็นไร ข้าเป็นคนแข็งแรงดียิ่ง แม่นางมีอะไรก็กล่าวมาเถิด”

“เช่นนั้นแล้วท่านโปรดฟังให้ดี ที่ข้าต้องการมีเพียงสามสิ่งเท่านั้น...”

เมื่อคืนกว่าจะบอกรายละเอียดสิ่งที่ต้องการให้นายใหญ่ผู้นั้นเข้าใจก็
เป็นช่วงเวลาติดต้น วันนี้อะเลียดต้นเสียสายโด่ง เพราะหานหนึ่งเอ๋อกำลังจะ
ถูกเนรเทศ เลยไม่มีใครสนใจมายุ่งวุ่นวายกับกิริยาที่ไม่สมกับการเป็นสตรี
ติงาม หรือจะพูดให้ถูกก็คือ เธอจะเป็นหรือตายก็ไม่มีใครสนใจอยู่แล้ว ซึ่ง
แน่นอนว่านั่นเป็นผลดีกับเธอที่สุด

เฮ้อ เข้ามาอยู่ในร่างของหานหนึ่งเอ๋อแคว้นเดียว เธอก็รู้สึกเหมือนใช้
ชีวิตเป็นนางร้ายผู้มาส่งสารมาเป็นปี เวลาเพียงวันเดียวก็ทำให้เธอรู้สึกหมดสิ้น
เรี่ยวแรง รวากับทำงานล่วงเวลาติดต่อกันทั้งสัปดาห์

เหนื่อยกายไม่เท่าไร แต่เหนื่อยใจนี่สิ ยิ่งเมื่อคืนตอนพูดกับนายใหญ่
อะไรนั่น เธอยังรู้สึกเหน็ดเหนื่อย ใครใช้ให้คนโบราณเหล่านี้ถนัดการใช้ถ้อยคำ
ที่สวยหรูแต่ซ่อนนัยเอาไว้ แทนที่จะพูดกันตรงๆ ให้เข้าใจไปเลยด้วยเล่า

วันนี้ตั้งแต่ตื่นนอนเธอก็จัดการตัวเอง โดยไม่ได้เรียกสาวใช้คนสองหัว
พวกนั้นให้ติดเสนียด สองสาวใช้เองก็คงพอใจเป็นอันมากที่เธอทำอย่างนี้
ใครอยากขลุกอยู่กับนักโทษที่จะถูกเนรเทศกัน

พอพูดถึงเรื่องเนรเทศ ดูเหมือนว่าเธอจะต้องออกจากเมืองหลวงไปอีก
สามวันข้างหน้า จะว่าเร็วก็เร็ว จะว่าช้าก็ช้า ไม่รู้ว่านายใหญ่จัดเตรียมสิ่งที่เธอ
ต้องการได้ภายในสามวันหรือเปล่า แต่สำหรับเธอแล้ว สามวันนี่ช้ามาก ถ้าเธอ
ต้องอยู่ในสถานที่แบบนี้ตลอดไปละก็ คงได้ออกแตกตายแน่

จริงๆ การอยู่คนเดียวบนโลกก็ไม่ได้แย่นักหรอก แต่ก็ใช่ว่าจะดีต่อ
สุขภาพจิต ถึงเมื่อก่อนเธอจะมีมนุษย์สัมพันธ์ติดลบ ทว่าเธอก็ยังมีมิตรสหาย
ให้คบหา แต่สภาพแวดล้อมเวลานี้แย่มากๆ การอยู่ตัวคนเดียวท่ามกลางผู้คน
แปลกหน้า หันไปทางไหนก็ไร้ใจใครไม่ได้ ทั้งยังมีสถานการณ์เลวร้ายเหมือน
มีมิดเล่่มคมจ่อคอยอยู่แบบนี้...ไม่ดีเลย

ด้วยสภาพแวดล้อมแบบนี้ ไม่แปลกที่หานหนึ่งเอ๋อจะเฝ้ารอวันแต่งให้
องค์ชายสามขนาดนั้น มารดาก็ตายจาก จะพึ่งพาบิดาก็รู้สึกเป็นส่วนเกิน ส่วน
ชายที่หวังฝากชีวิต...กลับพบเจอเช่นนี้ ก็สมควรแล้วที่หานหนึ่งเอ๋อจะผิดหวัง

จนทำเรื่องร้ายๆ

สำหรับหานหนึ่งเอ๋อ ความรู้สึกตอนที่เห็นห่านลี้ซือกกับองค์ชายสามอยู่ด้วยกัน แล้วองค์ชายสามปกป้องห่านลี้ซือก ก็คงรู้สึกเหมือนโลกทั้งใบพังทลายลง ชีวิตของโหมงนางผู้นี้ช่างน่าสงสารเสียจนเธอแทบจะหลั่งน้ำตา

ขณะที่เธออยู่ในโหมงดราม่าอยู่นั้น ประตูเรือนของเธอก็เปิดผางโดยสาวใช้คนสองหัว ก่อนจะตามมาด้วยขบวนหนุ่มๆ ผู้มีใบหน้าหล่อเหลาที่สามารถทำลายล้างหัวใจสาวน้อยช่างฝันได้ แม้จะโดดเด่นไม่เท่าบุรุษที่เดินเคียงสตรีที่แค่นั้นนางเธอก็รับรู้ได้ ว่านั่นคือน้องสาวต่างมารดาของหานหนึ่งเอ๋อ แต่พวกหนุ่มๆ ก็นับว่าหล่อเหลาเอากار

แม้จะทำใจไว้แล้วว่าต้องได้พบเจอกันแน่ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าคุณพระเอกสารเลวจะมาพร้อมกับนางเอกหน้าตาย คือ...ทำแบบนี้ต้องการอะไร อยากเห็นหานหนึ่งเอ๋อร้องไห้ฟูมฟาย เจ็บปวดหัวใจสลาย หรือต้องการจะตอกย้ำซ้ำเติมหานหนึ่งเอ๋อให้เจ็บปวดจนขาดใจตายเลยใช่ไหม

รู้ชะวักกัน แต่จำเป็นต้องคงกันมาเหยยขนาดนี้ไหม ก็ไปรักกันที่อื่นสิ ทำไมต้องมาแสดงต่อหน้าหานหนึ่งเอ๋อด้วย ขณะที่ร่างกายและหัวใจของหานหนึ่งเอ๋อกำลังร่ำไห้ ทว่าสมองที่เธอควบคุมอยู่กำลังร้อนระอุ หากเป็นในการ์ตูนละก็ ป่านนี้คงมีไอพวยพุ่งออกมาจากหัวกับหูของเธอเป็นแน่ คราแรกก็คิดว่าเธอแค่เห็นเพียงเบาะๆ ให้อยู่กันอย่างไม่สงบสุข แต่พอได้เห็นกับตาแบบนี้...อย่าหวังว่าหนทางที่วางไว้จะราบรื่นเลย เธอคนนี้จะทำตัวเป็นมารผจญให้ดู!

ถึงเธอจะไม่ฉลาดมาก แต่เธอก็รู้เรื่องอนาคตมากกว่าพวกเขาแน่นอน ดังนั้นเธอจะก่อวางแผนการครองบัลลังก์ ทำให้เขากินไม่ได้นอนไม่หลับ ต่อให้ขึ้นครองบัลลังก์เป็นฮ่องเต้ก็อยู่ไม่เป็นสุข แต่ละวันจะมีแต่เรื่องปวดหัวให้จัดการ

ส่วนสตรีหน้าตายผู้นั้นอยากเป็นชายาเอกองค์ชายสาม อยากเป็นฮ่องเฮา นักใช้ใหม่ ได้...เธออยากรู้กันว่าถ้ามีใครรู้เรื่องที่นางเป็นลูกชู้ขึ้นมา ตำแหน่งที่

ห่านลี้ซื่อจะได้ครอบครองในอนาคตนั่นยังจะสมปรารถนาหรือไม่

ดูท่าแล้ววันนี้คงจะมาเยาะเย้ยเธอเต็มที่ คงอยากเห็นห่านหนึ่งเอื้อ
ผู้นี้ล้มลงอย่างสิ้นหวังมากเลยสินะ แต่ฝันไปเถอะ! วันนี้เธออยู่ในร่างของ
ห่านหนึ่งเอื้อ เธอไม่แสดงท่าทางน่าสมเพชแบบที่พวกเขาหวังแน่นอน อยากดู
นักใช้ไหมว่าห่านหนึ่งเอื้อจะเป็นอย่างไร ได้...อย่างนั้นก็ดูเสียให้พอใจ

“คุณหนูตื่นแล้วหรือเจ้าคะ บ่าวเห็นคุณหนูเงียบไปก็นึกว่าคุณหนูจะ
ล้มป่วยอีก จึงถือวิสาสะเข้ามาดู ระหว่างทางก็พบว่าองค์ชายมาเยี่ยมคุณหนู
บ่าวก็เลยพามาด้วยกันเสียเลย คงไม่รบกวนคุณหนูใช้หรือไม่เจ้าคะ” เสี่ยวจิ้ง
เสนอหน้าพูดก่อน

เธอทำเพียงปรายตามองดูนางด้วยสายตาเรียบเฉยและว่างเปล่า ทั้งยัง
เย็นชาและห่างเหินเหมือนไม่รู้จักราง นกสองหัวพวกนี้เก็บไว้ไม่ได้ คิดแล้วก็
ปรายตามองเหล่าองค์ชาย ก่อนจะยกบ่าค้ำด้วยท่าทางอ่อนช้อย

“การระงับองค์ชายทั้งสามเพคะ” แนนอนว่าเธอไม่จำเป็นต้องรอให้ใคร
อนุญาต หลังจากการระงับเธอก็เหยียดตัวตรง มองดูพวกเขาเงิบๆ ด้วย
สายตาและสีหน้าไร้อารมณ์ มีเพียงสวรรค์และตัวเธอเท่านั้นที่รู้ว่า เวลานี้
อารมณ์และความรู้สึกของเธอไม่ได้เป็นเช่นที่แสดงออก

“บังอาจ! นักโทษเช่นเจ้ากล้าใช้สายตาเช่นนั้นมององค์ชายเช่นพวกข้า
ด้วยหรือ” ผู้พูดเป็นเด็กหนุ่มที่ใบหน้าหล่อเหลา ทั้งยังแฝงไปด้วยความดื้อรั้น
ผู้นี้คือองค์ชายแปดที่อนาคตจะเป็นแม่ทัพผู้เกรียงไกรกระมัง ด้วยนิสัยมุทะลุ
และชอบใช้กำลังเนื้อมากกว่าสมอง จนพลาดทำให้ข้าศึกหลายครั้งหลายครา
หากไม่ใช่เพราะมีองค์ชายห้าผู้แสนชาญฉลาดคอยช่วยเหลือ คงถึงชีวิตไว้ที่
สนามรบไปแล้ว

แนนอนว่าเธอไม่อยากจะเสียเวลาคุยกับเด็กไม่รู้จักรบ เธอจึงละสายตา
จากเขาไปมององค์ชายห้าที่ยืนเคียงข้างเขาแทน องค์ชายห้ามีใบหน้าหล่อเหลา
ที่ประดับด้วยรอยยิ้มเจ้าสำราญ ท่าทางไม่อึดิ่งขบของเขานั้นแฝงไว้ด้วย
แผนการร้ายต่างๆ นานา คนผู้นี้ได้ชื่อว่าเป็นกุนซือคนสำคัญขององค์ชายสาม

ผู้เป็นพระเอกเลยทีเดียว แผนการต่างๆ ล้วนแล้วแต่สำเร็จลุล่วงเพราะเขาคอนนี้เป็นผู้วางแผน

แต่หลังจากที่สำรวจองค์ชายทั้งสองแล้ว เธอก็ไม่คิดจะมองเลยไปสำรวจองค์ชายอีกองค์ เพราะเธอไม่มั่นใจว่าจะหำน้ำตาได้

ต่อให้สมองของเธอร้องตะโกนว่าเกลียดเขา แต่หัวใจและร่างกายของนางหนึ่งเฝ้าถวิลรำลึกว่ารักเขาเหลือเกิน

“ขอภัยองค์ชายทั้งสามที่หม่อมฉันบังอาจ เพียงแต่ไม่คิดว่าองค์ชายทั้งสามจะมีฐานะอะไรกับนักโทษที่ถูกเนรเทศออกจากเมืองหลวงเช่นหม่อมฉันเท่านั้นเพคะ” ถึงจะพูดไปอย่างนั้น แต่น้ำเสียงและสีหน้ากลับราบเรียบไร้ความรู้สึกสำนึกผิด ทุกคำที่พูดมาล้วนแล้วแต่พูดตามมารยาททั้งนั้น

“ข้าได้ยินว่าเจ้าล้มป่วยเลยมาเยี่ยม ไม่คิดว่าจะรบกวนเจ้าแต่อย่างใด” องค์ชายห้าเป็นฝ่ายพูด แม้จะเป็นคำพูดปกติ ทว่ากลับหันปลายตามาพาดคอเธอได้อย่างง่ายดาย

“ไม่บังอาจรบกวนเพคะ เพียงแค่หม่อมฉันเพิ่งรู้ว่ามารยาทของชนชั้นสูงนั้นสามารถบุกรุกเข้าเรือนผู้อื่นได้โดยไม่ต้องได้รับอนุญาตก่อน นั่นคงเป็นอภิสิทธิ์ขององค์ชายสินะเพคะ” พูดแล้วเธอก็ยิ้มยิ้มอย่างไร้อารมณ์ กล่าวหาข้อหาหลอ่ขององค์ชายมาห่มใส่เธอ อย่างนั้นก็เอาข้อหาใช้อภิสิทธิ์ของเชื้อพระวงศ์บุกรุกที่พักของผู้อื่นกลับไปก็แล้วกัน คิดว่าเป็นองค์ชายแล้วจะรังแกเธอได้หรือ เร็วไปสิบปีแสง

ไม่ต้องรอให้องค์ชายห้าตอบ เธอก็รีบพูดประโยคสยหายยาวเหยียด “หากพวกองค์ชายมาเยี่ยมเยียนด้วยความจริงใจ หม่อมฉันก็ขอขอบพระทัยเป็นอย่างยิ่ง ยามนี้หม่อมฉันสบายดี ไม่มีอะไรจะสบายดีไปกว่านี้อีกแล้ว แต่เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ได้โปรดจากไปเถิด ประตูลูกตรงนั้น ทูลเชิญเพคะ” พูดจบก็ผายมือเชื้อเชิญให้พวกเขาจากไปทันที ทั้งยังไม่คิดจะมองพวกเขาให้เสียสายตา เอ่ยปากไล่ขนาดนี้จะไปก็ไปสิ อย่างไรก็ตามไม่ได้อยากจะมาเยี่ยมเธออยู่แล้ว รีบพาหน้าหล่อๆ จากไปเถอะ

“พี่รองเจ้าคะ...” หานลี่ซื่อเอ่ยคำ

แน่นอนว่าเธอมองเมืงนางทันที อยากรับบทน้องสาวแสนดีที่ถูกพี่สาว
รังแกนักก็รับไปสิ รับเสียให้พอใจ

“ลีเออร์ ไม่ต้องไปสนใจนักโทษเช่นนาง ข้าเองก็ไม่ได้อยากอยู่ที่แห่งนี้
ให้เสียนียดติด ไปกันเถิด”

เมื่อเห็นว่าเธอเมืงสุดที่รักของเขา องค์ชายแปดก็จุดแขนหานลี่ซื่อเดิน
จากไปทันที โดยมีองค์ชายห้าตามไปติดๆ คงเหลือเพียงองค์ชายสามที่ยังรั้ง
อยู่ ดูท่าคงมีอะไรจะพูดกับหานหนิงเอ้อกระมัง ทั้งที่เธอแสดงท่าทางไม่อยาก
พูดคุยกับเขาอย่างชัดเจนแล้วแท้ๆ

เธอทอดถอนใจแล้วซ่อนสายตารับกับดวงตาของเขอย่างช่วยไม่ได้
องค์ชายสามผู้นี้มีใบหน้าที่หล่อเหลามากทีเดียว คิ้วเข้มเฉียง ดวงตาคมทอ
ประกายเจ้าความคิดและเด็ดเดี่ยว ซึ่งเป็นแววตาของคนคิดการใหญ่ที่ทำให้
หานหนิงเอ้อลุ่มหลง จากดวงตาก็มาถึงจมูกโด่งเป็นสัน และริมฝีปากหยาบลึก

นี่หรือบุรุษที่ทำให้หานหนิงเอ้อหลงรักจนสุดท้ายกลายเป็นสตรีร่ายกาล

นี่หรือบุรุษที่เป็นโลกทั้งใบของสตรีโฉมงามผู้นี้ และเป็นผู้เหยียบย่ำ
โลกทั้งใบของสตรีผู้นั้นจนพังทลาย...องค์ชายสามเหยียนเซวียนเหวิน

หัวใจของหานหนิงเอ้อเต้นกระหน่ำ เจ็บปวดดุจถูกเข็มนับล้านทิ่ม
แทงใจ ทำให้เธอแทบจะหลุดสะอื้นออกมา

เพียงหัวใจของเธอกระตุกจบ กระบอกตาของเธอก็เริ่มร้อนผ่าว แม้จะ
เป็นเธอที่อยู่ในร่างและไม่ได้รู้สึกถึงสิ่งอะไรกับเขาคนนี้ ทว่าร่างกายและหัวใจ
ดวงนี้ยังคงจดจำได้ว่า ‘รัก’ เขามากมายเหลือเกินอยู่ดี

นางเปลี่ยนไปเช่นที่ผู้อื่นกล่าว สตรีตรงหน้าผู้นี้ดูไม่คล้ายหานหนิงเอ้อ
ที่เขารู้จัก แม้รูปร่างหน้าตาของนางยังคงเดิม แต่ความรู้สึกยามที่ได้มองนาง
กลับเปลี่ยนไป ทั้งแววตาที่นางใช้มองเขาช่างว่างเปล่าราวกับมองคนแปลกหน้า
จากที่ถูกนางมองด้วยสายตารักและเกิดพินสมอ แม้ในวันที่รู้ว่าเขาไม่

ได้รัก นางก็ยังคงมองเขาด้วยสายตาที่มีความรักเต็มเปี่ยม แต่พอวันนี้ดวงตา
คู่งามของนางกลับไม่มีความรู้สึกเหล่านั้นพาดผ่าน ทั้งยังเย็นชาและห่างเหิน
จนทำให้ใจของเขาแหว่งโหว

ความรู้สึกเหมือนกำลังของที่ควรเป็นของเขาหายไปพลันเกิดขึ้นในอก
ทว่าเป็นเขาเองที่ยืนนางทิ้ง ที่เขาหมั่นกับนางต่อนั้นก็เพียงเพราะว่าต้องการ
ให้เสด็จพ่อเห็นเขาอยู่ในสายพระเนตร ทว่าความจริงกลับไม่ใช่ สำหรับพระองค์
แล้วมีเพียงรัชทายาทชายคนเท่านั้น

ดังนั้นไม่จำเป็นต้องเก็บหมากที่ไร้ค่านี้เอาไว้ แม้นางจะงดงาม แต่ยาม
ที่อยู่ด้วยกลับไม่ทำให้สบายใจเช่นน้องสาวของนาง ในเมื่อนางไม่มีประโยชน์
และเขาก็ไม่ได้รับรัก การเขียนนางออกไปจากชีวิตของเขาก็เป็นเรื่องที่สมควร เมื่อ
เป็นเช่นนี้เขาจะรู้สึกเสียดายทำไม

“หานหนึ่งเอ่อ เจ้าเปลี่ยนไปดังคำที่ผู้อื่นว่าจริงๆ” กระนั้นเขาก็ไม่คิดว่า
จะเอ่ยประโยคนี้ออกไป

“หม่อมฉันไม่ได้เปลี่ยนไปหรอกเพคะ เพียงแค่กลับมาเป็นตัวของ
หม่อมฉันเองแล้วเท่านั้น ธิบไปเถิด ไม่เช่นนั้นสุดท้ายที่รักของพระองค์อาจจะเข้าใจ
ผิดก็เป็นได้”

น่าแปลก พอนางกล่าวด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์เช่นนี้ เขากลับรู้สึกไม่สบ
อารมณ์ ไม่ใช่ว่าเขาไม่ชอบใจในคำเรียกหาของนาง แต่เขากลับไม่พอใจที่นาง
กล่าวประหนึ่งว่าเขากับนางไม่เคยเป็นอะไรกัน กล่าวรวรกับว่าเขาเป็นเพียง
คนรักของน้องสาว...ไม่เคยเป็นคนรักของนางมาก่อน

เขามองลึกเข้าไปในดวงตาคู่งามเพื่อค้นหาว่า นางซุกซ่อนแผนการหรือ
เสแสร้งแกล้งทำเป็นเย็นชาหรือไม่ ทว่าสิ่งที่เขาเห็นมีเพียงความว่างเปล่าและ
ความดำมืดที่ลึกล้ำดูจับใจไร้รัก

“เข้าใจก็ดี เช่นนั้นอย่าได้ก่อเรื่องอะไรอีก” กล่าวจบเขาก็สะบัดแขนเสื้อ
แล้วเดินจากมา แม้ว่าเขาจะไม่ค้นพบสิ่งใด กระนั้นเขาก็กลับไม่อาจทำจิตใจให้
สงบได้

หรือเขาวางหมากได้ผิดพลาดไป ความคิดขององค์ชายสามนเวียนอยู่กับคำถามนี้ แต่เมื่อได้ยินน้ำเสียงใสแสนสะกดใจของหานลี่ซื่อ เขาก็ลืมเลือนมันไปจนหมดสิ้น